

INFLUENȚA

Tată ceresc, în după-amiaza aceasta Îți sunt recunoscător pentru acest nou privilegiu de a sta la amvon și de a vesti bunătățile nepătrunse ale lui Hristos, unei lumi muribunde, fără Dumnezeu, fără Hristos, fără speranță și fără nădejdea de a merge cu Isus când va veni. Doamne, noi încercăm să-L prezentăm pe Hristos neamurilor, de aceea, Te rugăm ca în timp ce suntem adunați aici, să lași ca Duhul Sfânt să vorbească, să ne încălzească inimile și să ne poarte pe cale. Îngăduie ca bolnavii să fie vindecați, păcătoșii să fie salvați, iar cei care sunt descurajați să fie îmbărbătați. A Domnului și a Numelui Său să fie gloria și cinstea, fiindcă acesta este scopul nostru și Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus. Amin. Ocupați loc.

Mă bucur pentru că în după-amiaza aceasta sunt din nou aici, în Beaumont. Sunt cam obosit, pentru că de la Crăciun am fost în continuu în lucrare. Dar nu predicarea mă obosește, ci vedeniile. O vedenie L-a făcut pe Domnul nostru să se oprească și să spună că a ieșit din El o putere, și tot o vedenie l-a făcut pe profetul Daniel să zacă și să fie tulburat zile în șir. Noi nu putem explica aceste lucruri, Doamne. Știm că sunt adevărate, dar nimeni nu le înțelege mai bine decât cei cărora li s-au întâmplat. Eu am încercat adesea să folosesc darul deosebirii în serviciul evanghelic, dar nu merge așa pentru că este prea greu.

Aș vrea să vă spun însă ceva: când vom ajunge la capătul drumului și se va ridica această Cetate, dacă această generație este ultima, doresc să nu fie găsit asupra mea sângele nici unui om. Eu sunt nevinovat de sângele vostru, fiindcă m-am străduit să prezint cât am știut de bine această lucrare biblică pe care mi-a încredințat-o Domnul, și știu că în harul Său măreț, Duhul Sfânt a făcut ca totul să fie fără pată.

Îi mulțumesc fratelui Peary Green și tuturor fraților care au depus eforturi pentru ca această campanie să fie un succes. Și dacă cineva din acest oraș sau din această generație, va fi pierdut, cu siguranță nu ei vor fi vinovați, pentru că au făcut tot ce au putut pentru ca întâlnirea să fie o reușită. Astfel, au scos bani din propriul buzunar și au plătit pentru hrana oamenilor și pentru cazarea lor, deoarece au știut că acești oameni simpli nu vor putea suporta asemenea cheltuieli.

Cred că este un lucru minunat și vă mărturisesc că-mi place să văd oameni cu o

asemenea inimă. Cred că în Evrei 11, scrie despre cei „*de care lumea nu era vrednică.*” (v. 38). Ei au ținut capul sus într-o vreme când lucrarea era respinsă de prea mulți oameni care ar fi trebuit s-o creadă.

S-a vorbit mult despre aceasta, dar adevărul este că atunci când se întâmplă cu adevărat ceva, oamenii nu reușesc să vadă. Dar așa trebuie să fie; așa că îți îndrepti umerii și mergi mai departe. Țineți minte că așa a fost întotdeauna. Oamenii au mers mai departe în drumul lor și nu au știut niciodată când au fost vizitați. De aceea nu a fost recunoscut niciunul dintre proroci.

Nu-i de mirare că Isus le-a zis: „Voi zidiți mormintele prorocilor pe care i-au omorât părinții voștri. Este măcar un proroc pe care l-a trimis Dumnezeu la voi și nu l-ați prigonit și ucis?” (Matei 23.29-31).

Haideți să privim doar puțin în urmă, din vremea lui Martin Luther până la Irineu și sfântul Martin. Tot timpul a fost la fel, chiar și în cazul Ioanei D'Arc, prorocița Domnului. Femeia aceea avea vedenii și vi le spunea, totul împlinindu-se întocmai. Dar ce ați făcut voi, catolicilor? Ați declarat-o vrăjitoare și ați ars-o pe rug, iar după vreo două sute de ani, v-ați trezit și v-ați dat seama că ați greșit. Desigur, v-ați căit, apoi ați săpat și ați scos rămășițele preoților care o condamnaseră și le-ați aruncat în râu. Într-adevăr, mare pocăință! Adevărul este că ați eșuat.

Voi spuneți că sfântul Patrick a fost romano-catolic, dar oricine cunoaște puțină istorie, știe că nu este adevărat. El a fost în dezacord total cu papa și nu s-ar fi dus niciodată să stea... Numele lui adevărat a fost Succat, nu sfântul Patrick. Acest nume l-a primit după ce a murit, iar voi ați omorât mii de urmași ai săi. El n-a permis ca în școlile sale să fie puse cruci sau altceva, acest lucru păstrându-se până astăzi în Islanda de Nord. El n-a permis așa ceva în școlile lui, spunând că „oamenii s-ar uita la acele chipuri, în loc să vadă ceea ce vrea El să vadă.” Patrick posedea puterea Duhului Sfânt, vorbea în limbi și a făcut multe semne și minuni. De ce biserica de astăzi nu mai predică aceste lucruri? Vedeți?

Adevărul este că oamenii nu-i cunosc pe acești trimiși decât după ce sunt morți și îngropați; iar atunci le zidesc mormintele.

Biserica trăiește întotdeauna în strălucirea luminii unei zile trecute, dar acea strălucire este o lumină falsă. Ce este „o strălucire falsă”? Este ca un miraj pe șosea: soarele se reflectă și creează o iluzie, iar dacă privești înainte pare a fi o apă la care nu ajungi niciodată, pentru că de fapt nu există. Așa fac și oamenii de

astăzi. Ei promet ceva ce este foarte departe, a trecut demult, sau este atât de sus încât nu ajung niciodată acolo.

Sunt atât de bucurosi pentru că Domnul nu este așa, ci „*El este Același ieri, azi și în veci,*” și ajungem acolo în clipa în care credem. Tot ce a fost făgăduit pentru această epocă este acolo, și chiar dacă este greu trebuie să mergem mai departe în același fel: prin credință.

Eu apreciez contribuția voastră, a tuturor, pe perioada cât suntem aici, în oraș. Am mai fost aici cu mulți ani în urmă, împreună cu vechiul meu prieten, fratele Bosworth, cu Raymond Richey și cu mulți dintre frații de aici, și vă pot spune că cred în aceeași Scriptură și nu m-am schimbat nici un pic, ci învăț la fel. Dar vedeți, atunci trezirea era în plină desfășurare; însă acolo unde nu este trezire, nu pot face nimic.

Acum, lucrarea este mult mai avansată, și voi ați fost avertizați încă de atunci că va veni acest lucru. Câți dintre voi își amintesc aceasta? Sigur că vă amintiți, și s-a întâmplat exact cum vi s-a spus.

Atunci luam oamenii la rând, îmi puneam mâinile peste ei și le spuneam ce îmi spunea El, totul întâmplându-se întocmai. Exact așa! Nici măcar o dată nu s-a întâmplat să nu fie adevărat, ceea ce dovedește că vine de la Dumnezeu. Nimeni nu se poate îndoii de aceasta, dar vedeți, trezirea s-a încheiat.

Atunci, simpla ta prezență printre oameni îi făcea să se ridice din paturi sau de pe tărgi și să umble. Era suficient să-ți pui mâinile peste ei pentru a-i face să se înfioare. Am văzut rânduri de rugăciune cu patru sau cinci sute de oameni surzi, muți, orbi sau cu ochii încrucișați, și nici măcar unul dintre ei nu a plecat de acolo fără să fie vindecat; nici măcar unul.

Să mai încercăm și astăzi? Lipsește focul. În Roma, când se stingeau focurile din templul Vestei, oamenii plecau acasă. Vedeți? Acum nu mai este nici un foc al trezirii care să întoarcă lucrurile. Dar dacă lumea va rămâne în picioare, după o vreme vor începe să trăiască din nou în strălucire. Înțelegeți? Întotdeauna s-a întâmplat la fel: oamenii au trecut pe lângă și au ratat; iar acea generație a fost judecată de mesajul care a trecut pe lângă ei și nu au reușit să-L vadă.

Isus Hristos este viu și în după-amiaza aceasta și trece chiar acum printre noi. El este prezent întotdeauna, pentru că este scris că „*acolo unde sunt doi sau trei*

adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor." (Matei 18.20). Credeți aceasta, nu-i așa?

Nădăjduiesc că dacă Domnul va zăbovi, am să mai vin cândva printre voi. Dar dacă nu vă voi mai vedea niciodată, când vă voi întâlni acolo, la scaunul de judecată al lui Hristos, unde ne vom întâlni cu toții, să vă amintiți că v-am spus Adevărul. Până atunci, Domnul să vă binecuvânteze din plin.

Rugați-vă pentru mine, fiindcă am nevoie de rugăciunile voastre. Eu nu mai sunt la fel de tânăr ca atunci, pentru că au trecut doisprezece, chiar paisprezece ani. Cineva m-a întrebat zilele trecute: „Câți ani ai, frate Branham?” iar eu i-am răspuns: „Abia am împlinit douăzeci și cinci.” Da, așa i-am zis: „Abia am împlinit douăzeci și cinci de ani.” Și se vede.

După ce te naști, începi să crești sau să arzi ca o lumânare. Ești aprins, dar crești până la douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani. Însă când ajungi la vârsta aceea, indiferent cât de bine te îngrijești, începi să mori și scazi, scazi, până te topești de tot.

Un medic mi-a zis: „Eu nu pot crede povestea despre Isus, fiindcă nu cred că s-a născut din fecioară. Nu cred că este posibil așa ceva.”

„Pentru mine este mai tainică nașterea naturală decât cea din fecioară,” i-am răspuns eu. Cum este ales ovulul care va fi fertilizat, când sunt milioane de spermatozoizi și mii de ovule? Poate veți spune: „Păi, se întâlnesc cei mai din față...” Oh, nu! Poate să vină unul chiar din spate și acela decide dacă va fi fată sau băiat, dacă va avea părul negru sau roșcat, dacă va fi cu ochi albaștri și mai știu eu cum. Acolo este Ceva care face alegerea și toți ceilalți sunt dați la o parte.

Este atât de minunat să vezi lucrarea tainică a lui Dumnezeu, dar iată că sunt oameni care vin cu mintea lor mărginită și o neagă.

Tânărul acela mi-a spus că el nu crede nimic din ceea ce nu poate fi demonstrat științific. „Crezi că ai suflet?” I-am întrebat eu. „Desigur.” „Demonstrează-mi științific că-l ai.” Apoi, am continuat: „Crezi că există iubire?” „Sigur că da.” „Îți iubești soția?” „Da,” a răspuns el. „Dovedește-mi științific care parte din tine este iubire, fiindcă vreau să cumpăr și eu. Voi merge la farmacie sau oriunde se vinde, pentru că am nevoie de foarte multă. Chiar aș vrea să cumpăr niște dragoste.”
Vedeți?

Toată armătura lui Dumnezeu este supranaturală și cuprinde: iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, blândețe, smerenie, răbdare și Duhul sfânt. Înțelegeți? Fiecare parte a armăturii unui credincios privește spre Cel nevăzut și crede ceea ce aude, pentru că nu vede ceea ce crede. Nu, nu. Tu poți să o privești cu ochii, dar o poți înțelege numai cu inima. Astfel, poți să te uiți la ceva și să spui: „Nu văd!” ceea ce înseamnă de fapt că nu înțelegi. Și am continuat: „Am un ulcior cu apă și un pahar, și torn apă din ulcior în pahar până când acesta se umple de jumătate; apoi continui să torn până când apa dă peste. Spune-mi, științific unde s-a dus apa aceea?”

Apoi i-am zis: „Când aveam șaisprezece ani, mâncam aceeași mâncare pe care o mănânc și astăzi: fasole, cartofi, pâine, carne. Ce se întâmplă de fiecare dată când mănâcăm? Se formează celule noi. Astfel, până la douăzeci și doi de ani, am devenit mai mare și mai puternic. Acum mănânc chiar mai mult și mai bine decât atunci, pentru că în vremea aceea nu aveam atât de multe, dar cu toate acestea, devin mai bătrân și mai slab deși acea mâncare continuă să formeze celule noi. Adug în continuu viață nouă, dar cu toate acestea decad în continuu.” Este hotărârea lui Dumnezeu să fie așa și noi ne supunem ei. Așa este, toți ne supunem ei.

Tu nu poți dovedi științific că există Dumnezeu, dar crezi în El pe baza Cuvântului Său.

În după-amiaza aceasta vreau să vă mulțumesc tuturor: drăguței surioare de la pian, păstorilor și fiecăruia dintre voi. Domnul să vă binecuvânteze pe toți. Să știți că niciodată nu va fi noapte prea întunecoasă sau vreme prea rea, care să mă oprească să vin la voi să vă ajut. Spuneam că o să trec pe la voi, dar acum sunteți prea mulți. Eu am fost peste tot în lume și pretutindeni este la fel. Dacă aveți nevoie, dați-mi un telefon sau scrieți-mi o scrisoare și vă voi trimite imediat o batistă pentru vindecare sau orice voi putea face, și totul fără bani, pentru că banii nu-și au locul aici.

Am ținut întâlnirile în felul acesta ca să poată veni la ele și cei care nu au bani. Nu demult, am ținut două întâlniri consecutive într-un tabernacol în care încăpeau doar douăzeci de oameni. Era groaznic de frig, în jur de -10 grade Celsius, dar Domnul m-a trimis acolo și au avut loc semne mari și minuni.

Eu nu am emisiuni mari la radio și televiziune, nici alte lucruri de felul acesta, deși alți frați au. Probabil că sunt oameni inteligenți și învățați și știu ce au de făcut, iar

Domnul îi ajută. Un exemplu este Oral Roberts, un bărbat care are probabil la dispoziție mii de dolari pe zi, pentru că altfel nu ar putea acționa așa. Totul este pentru o cauză dreaptă, dar nu aceea este chemarea mea.

Eu am dorit ca lucrarea mea să rămână întotdeauna mică și umilă, ca să pot merge oriunde mă va trimite Domnul. Nu există nimic să mă rețină, așa că pot merge oriunde. Aceasta este lucrarea mea.

Rugați-vă pentru mine, ca Domnul să mă ajute să țin credința, să nu mă uit niciodată înapoi și să privesc țintă spre Locul spre care am pornit. Să nu mă uit de unde am pornit, ci încotro merg, așa cum este scris: „...eu... *fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea,*

alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3.13-14).

Astăzi aș vrea să citesc ceva din Biblie. Am ales doar un text mic, pentru că v-am spus că în după-amiaza aceasta voi veni să mă rog pentru bolnavi. Ne vom ruga pentru toți cei care au numere de rugăciune și pentru cei care doresc aceasta. Vom face aceasta, pentru că întotdeauna încerc să mă țin de cuvânt. Poate cineva spune: „Ai promis că vei fi în locul cutare.”

În după-amiaza aceasta ar trebui să fiu în patru sau cinci locuri din Statele Unite, pentru că cineva a spus că voi fi acolo. Dar eu n-am spus așa ceva. Întotdeauna se găsește cineva să spună sau să dea anunțuri în ziar, apoi sunt sunat acasă: „Spuneți-ne, ce s-a întâmplat?” Ei o sună pe soția mea sau pe cineva de la birou și spun: „Păi, trebuia să fie aici! Este un anunț în ziar că va fi aici!” și eu nu știu nimic de toate acestea. N-am ce să fac. Eu îmi asum răspunderea doar pentru propriile cuvinte.

Acum, aș vrea să vă ridicăți cu toții în picioare pentru a citi ceva din Cuvânt. Dacă va fi cu voia Domnului, voi încerca să închei cam într-o oră, ca să puteți să vă odihniți și să mergeți la adunare și deseară. Motivul pentru care ținem aceste întâlniri duminică după-amiaza este ca să nu vă împiedecăm pe niciunul dintre voi să mergeți și la propria biserică. În felul acesta, întotdeauna reușim să ne rugăm pentru cei bolnavi și suferinzi, fără să vă reținem de la slujba voastră.

De multe ori se întâmplă să nu fiu de acord cu un om și el să nu fie de acord cu mine, dar dacă nu ajungem la înțelegere, la gânduri de prietenie, prefer să nu mai

spun nimic. Și dacă vreodată s-ar întâmpla să fiu într-un dezacord atât de mare cu cineva, încât să nu-i pot pune mâna pe umăr și să-l consider fratele meu, din toată inima, atunci nu se cuvine să vorbesc cu el. Așa este, așa trebuie să facem.

Acum, cei care doriți să mă urmăriți, deschideți Bibliile la **Isaia 6.1-8**, fiindcă acesta este textul din care vreau să citesc în după-amiaza aceasta, la finalul acestor întâlniri.

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.

Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Să ne plecăm capetele. Slăvite Doamne, ascultă cuvintele noastre și fie ca gândul inimii noastre să fie primit de Tine. Îngăduie ca Duhul Sfânt să lucreze prin buzele celui ce vorbește și în urechile celor care ascultă, pentru ca împreună să aducem cinste Numelui Tău, prin Cuvântul Tău, fiindcă Îți cerem aceasta spre slava lui Dumnezeu. Amin Puteți să ocupați loc.

Voi fi atent să ne rămână suficient timp pentru serviciul de vindecare. Aș vrea să

mă ascultați cu atenție pentru că voi încerca să vorbesc puțin, cu ajutorul Scripturii și a câtorva însemnări pe care le-am făcut. Uneori nu sunt atât de obosit și nu obișnuiesc să-mi fac notițe din Scriptură, pentru că reușesc să-mi amintesc versetele, dar în ultima vreme, pur și simplu nu mă pot concentra, așa că îmi notez un mic text din Scriptură și astfel știu ce înseamnă și pot porni de acolo.

Subiectul pe care aș vrea să-l abordez în continuare se intitulează: „**Influența.**”

Voi știți că întotdeauna este cineva pe care îl influențați, pentru că viața voastră este o epistolă scrisă și citită de toți oamenii. Astfel, dacă viața ta nu coincide cu mărturia pe care o ai, sau mai degrabă dacă mărturia nu coincide cu viața ta, atunci ești o piatră de poticnire în calea cuiva, pentru că întotdeauna ești privit de cineva, așa cum un copil mic privește la mama și la tatăl său.

Cu câțiva ani în urmă, în preajma Crăciunului am citit un articol care mi-a încălzit inima. Spunea că un tânăr a ieșit în oraș. Era un om bun și nu obișnuia să bea, dar fusese în vizită la prietenii săi și toți i-au zis: „Ia și tu o dușcă, John!” Și mergând din casă în casă, a depășit măsura. La urmă a pornit spre casă, fiind însoțit de fiul său, dar când au trecut prin parc, l-a pierdut pe copil. Când l-a găsit, a observat că copilul mergea clătinându-se într-o parte și-n alta, așa că a așteptat până a ajuns lângă el și atunci l-a întrebat: „Ce-ai pățit de mergi așa, băiete?” Și copilul i-a răspuns: „Încerc să calc pe urmele tale, tată.” Vedeți? Așa este.

Când a auzit aceste cuvinte, tânărul l-a luat pe copil în brațe, apoi a zis: „Doamne, iartă-mă! Vreau să merg drept, pentru ca și fiul meu să meargă drept în urma mea.”

Așa vrem să facem și noi ca și creștini: să mergem, să trăim și să vorbim ca niște creștini.

Cu mulți ani în urmă, când încă exista sclavia în Sud, în Kentucky, de unde vin eu, și în Alabama se obișnuia să se facă licitație pentru oamenii de culoare, așa cum facem noi acum cu mașinile vechi sau cu alte lucruri. Eu cred că nu se cuvine ca vreun om să fie sclavul altui om. Dumnezeu i-a făcut pe toți oamenii egali, dar oamenii și-au făcut sclavi, așa că oamenii de culoare erau vânduți și cumpărați, la fel cum vinzi sau cumperi o mașină uzată, cumpărătorul primind un act de proprietate și așa mai departe. Era îngrozitor!

Și iată că într-o zi, un cumpărător a venit pe o plantație veche care avea mulți

sclavi, și l-a întrebat pe stăpân:

„Câți sclavi ai?”

„În jur de o sută cincizeci.”

„Pot să mă uit puțin la ei?”

„Sigur că da.”

Astfel, omul s-a dus să vadă sclavii și a observat că toți erau triști. Negustorii olandezi îi aduseseră din Africa și îi descărcaseră în Cuba, de unde fuseseră trimiși în Sud, pentru a fi vânduți ca sclavi. Ei știau că nu se vor mai întoarce niciodată acasă și că nu-și vor mai vedea părinții, copiii, soțul sau soția, fiind victimele unei situații pe care nu ei o creaseră. Acolo erau departe de casă și de aceea erau foarte triști. Uneori stăpânii luau biciul și îi biciuiau, așa cum fac cu animalele, cu vitele și caii, ca să-i oblige să muncească. Dar tânărul cumpărător a observat că acolo era un sclav tânăr care nu era biciuit. Acela își ținea fruntea sus, umerii drepti și își făcea tot timpul treaba, fără să fie silit să muncească. Când l-a văzut, cumpărătorul i-a zis proprietarului: „Aș vrea să-l cumpăr pe sclavul acela.” Dar proprietarul i-a răspuns: „A, nu! Acela nu este de vânzare.”

„De ce nu este de vânzare? Ce-i faceți de se poartă așa, este cumva șef peste ceilalți sclavi?”

„Nu, este un simplu sclav ca și ceilalți.”

„Îl hrăniți diferit de ceilalți?”

„Nu, mănâncă toți împreună la bucătărie. Este un sclav și atât.”

„Atunci de ce se comportă atât de diferit față de ceilalți?”

„Și eu m-am întrebat adesea aceasta, apoi am aflat că în țara lui natală, din Africa, tatăl său este regele unui trib. Aici, el nu este decât un străin aflat departe de casă, dar știe că de fapt este fiu de rege și se comportă ca atare.”

Incredibil! Atunci cum ar trebui să fim noi, creștinii? Noi suntem fiii și fiicele Împăratului, așa că, deși suntem străini aici, haideți să ne purtăm ca niște adevărați fii și fiice de împărat. Femeilor, lăsați-vă părul să crească și încetați imediat să mai purtați acele haine indecente! Bărbaților, ocupați-vă locul care vi se

cuvine! Purtați-vă ca niște fii și fiice de Dumnezeu! Este adevărat că aici sunteți niște străini, dar, țineți minte că sunteți fiii Împăratului.

Observați ce influență a avut bărbatul acela asupra celorlalți sclavi: moralul lui a menținut speranța celorlalți.

Revenind la textul citit, aflăm că în vremea profetului Isaia, păstorul poporului era împăratul Ozia. Isaia era un profet, iar profeții se nasc profeți, fiind hotărâți mai dinainte pentru această slujbă, de către Domnul: „*Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.*” (Romani 11.29). Dacă este vorba de un dar de prorocie din biserică, acesta trebuie să fie cercetat de doi sau trei oameni înainte de a se spune în adunare, fiindcă este vorba doar de un dar de prorocie, dar profetul este însoțit de „Așa vorbește Domnul,” încă din copilărie.

Isaia era un profet al Domnului și fusese dus în Templu. Tânărul păstor Ozia a avut o foarte mare influență asupra tânărului profet, fiindcă în 2Cronici 26.1, ni se spune că Ozia a devenit împărat când avea doar șaisprezece ani. După moartea tatălui său, Amația, băiatul a fost numit împărat, pentru că așa era obiceiul: ca fiul să-l urmeze la tron pe tatăl său. Astfel, ei l-au luat și l-au încoronat când avea doar șaisprezece ani. Amația fusese un om mare, un slujitor al lui Dumnezeu, și având un asemenea tată, băiatul a făcut ceea ce era drept, fiind influențat de faptele lui. Înțelegeți?

În ziua de astăzi, nu ne putem aștepta decât să avem mai mulți Oswald și Jack Ruby...

Într-o zi, când am plecat de la motel, am văzut un grup de californieni beți care zăceau pe stradă, în timp ce femeile umblau aproape dezbrăcate, fiind acoperite doar cu un petic de material. Un bărbat se târa pe brânci, cuprins de o stare de euforie, și bea whisky cu gheață. Oare putem să ne așteptăm de la copiii acestora, micuții care acum se joacă în grădină, să fie altfel decât Oswald sau ceilalți de teapa lui? Influența are efect și asupra lor.

O, America este putredă până în măduva oaselor și va culege ce a semănat! Dumnezeu cel drept nu poate s-o lase să scape!

Poate ziceți: „Ești american?” Sigur că sunt. Peste tot, în Germania și în Japonia, sunt morminte ale Branhamilor care au căzut pe front, iar dacă ar fi trebuit să merg și eu, aș fi fost gata să-mi dau viața în luptă.

Hai deți să vă spun ceva: această națiune și noi toți, avem nevoie de o zdruncinătură, pentru că am pierdut lucrurile mărețe pe care le-am avut cândva, iar acum încercăm să trăim cu amintirea lucrurilor pe care le-au făcut alții; dar vom culege roadele faptelor noastre. Dumnezeu a făcut din Israel un popor după inima Sa, dar când au greșit, au plătit; și la fel vom plăti și noi. Nu mai avem în față nimic altceva, decât secerișul. Pentru că am depășit linia milei și îndurării, nu ne-a mai rămas decât să culegem roadele. Notați-vă lucrul acesta în Biblie. Eu sunt deja bătrân, dar voi notați-vă aceasta și veți vedea dacă este adevărat sau nu.

Când nu voi mai fi, sau mai târziu, veți vedea că aceste cuvinte sunt adevărate: vom primi ce merităm. Suntem puși în cântar și pentru că suntem găsiți prea ușori, nu există cale de ieșire. Așa este. Am depășit măsura și întotdeauna trebuie să culegi ceea ce ai semănat.

Așadar, tânărul profet a fost puternic influențat de tânărul împărat, iar împăratul s-a sprijinit pe brațul lui Isaia, fiindcă știa că avea de-a face cu un profet. L-a avut tot timpul alături și s-a inspirat din viziunile pe care acesta le primea de la Dumnezeu, ca să știe cum să-și conducă împărăția.

Astfel, a devenit un om mare, a ignorat politica vremii și opinia publică și l-a slujit pe Dumnezeu cu o inimă sinceră. Acesta este tipul de președinte de care avem noi nevoie; acesta este tipul de conducător de care are nevoie orice națiune din lumea aceasta. Împărăția sa a urmat-o în măreție pe cea a lui Solomon. Dumnezeu l-a binecuvântat cu absolut toate binecuvântările Sale, pentru că l-a slujit pe El.

Ozia a fost de mare ajutor tânărului profet Isaia, care a putut vedea cum curg binecuvântările Domnului peste cei care ascultă Cuvântul Său. Stați pe Cuvânt, indiferent cât este de greu! Ozia este un exemplu de ascultare a Cuvântului și pentru noi toți.

Dacă veți citi în 2Cronici 26 și în alte locuri din Scriptură, se vorbește despre Ozia. El a plantat vii, a fost păstor și a avut propriile sale turme. A fost un bărbat mare, a iubit natura și a fost iubit de toți, iar Dumnezeu l-a binecuvântat în toate lucrurile, așa că a prosperat și a mers numai înainte. Nici un popor nu i-a făcut probleme, pentru că toți se temeau de el; dar nu de puterea lui militară le era frică, ci de Dumnezeul pe care îl slujea.

Aceasta trebuie să ne amintim și noi, pentru că pe dolarii noștri scrie: „În Dumnezeu ne încredem,” deși uneori mă întreb dacă este într-adevăr așa.

Toate acestea s-au întâmplat ca să fie un exemplu pentru noi, de aceea, în după-amiaza aceasta aş vrea să pornesc de aici, ca să vă arăt cum poate Dumnezeu să-l binecuvânteze şi să-l înalţe pe un om. Dar ştiţi ce s-a întâmplat? Când acest împărat s-a simţit sigur pe el, s-a gândit că este de neatins şi că nu se va prăbuşi niciodată, aşa că s-a îngâmfat. Dar când a făcut aceasta, a căzut, pentru că acesta este momentul când vine căderea oricărui om.

Cred că aceasta este problema cu mulţi oameni de astăzi: devin mândri. Probabil aceasta îndeamnă organizaţiile să facă ceea ce fac. Ei vor să obţină o clasă superioară de oameni, sau ceea ce numesc: „O clasă de oameni mai buni şi mai intelectuali.” Domnilor, toţi păstorii lor au mers la liceu şi la colegiu, au făcut doi sau trei ani de psihologie, au dat teste psihologice şi tot felul de lucruri din acestea, dar mulţi dintre ei nu ştiu despre Dumnezeu mai mult decât ştie un iepure despre o pereche de şoşoni. Aşa este. Psihologia nu are nimic a face cu Dumnezeu. Noi avem nevoie de puterea Duhului Sfânt, şi El nu este în mintea ta, ci în inimă. Dar ei se îngâmfă şi spun: „Biserica noastră este cea mai bună din oraş. Este cea mai mare şi acolo vine şi primarul.”

Dar oriunde mergi, oamenii nu suportă să Îl asculte şi se gândesc că eşti o persoană îngrozitoare. Pur şi simplu nu este nici un loc unde să poţi sădi o Sămânţă; peste tot sunt numai bolovani şi Sămânţa nu poate prinde rădăcini, pentru că aşa cum spune Biblia, „...au venit păsările şi au mâncat-o.” (Matei 13.4).

Deci, când acest împărat a fost înălţat şi s-a simţit puternic, s-a îngâmfat, a devenit mândru.

Am observat că de multe ori, oamenii credincioşi ajung să fie acuzaţi de diferite lucruri ca beţia, şi altele, şi poate că unele dintre ele sunt adevărate. Ştiţi ceva, eu cred că oamenii aceştia îşi construiesc un fel de univers al lor, şi se gândesc că cei din jur îi iubesc atât de mult încât vor trece cu vederea orice vor face.

S-ar putea ca oamenii să facă aceasta, dar Dumnezeu? Acesta este lucrul pe care-l uităm noi: că Dumnezeu este Cel care vede totul. Dumnezeu ştie când vedeţi Adevărul şi Lumina şi totuşi le respingeţi. El ştie tot ce aţi făcut, şi nu veţi putea merge mai departe fără să vă întoarceţi în acel punct. Nu veţi putea trece peste lucrul acela, ci trebuie să vă întoarceţi până în locul în care v-aţi abătut.

Ozia s-a mândrit atât de mult în sinea lui şi s-a simţit atât de puternic şi de sigur pe el, încât a încercat să ia locul unui preot. Astfel, Biblia spune că a intrat în Templu

și a încercat să ardă tămâie, ceea ce avea voie să facă numai un levit, un preot ales pentru aceasta. Dar el a încercat să-l înlocuiască.

Din ceea ce s-a întâmplat cu acest împărat învățăm că încercarea de a lua locul altuia, cum se întâmplă adesea astăzi, nu este de la Domnul. Tu nu ești chemat să faci toate lucrurile și nu poți ocupa locul altuia, așa cum nici altul nu poate ocupa locul tău. De aceea, trebuie să-ți găsești locul, chemarea, și să stai acolo. Înțelegeți?

Ozia s-a gândit: „Binecuvântat să fie Domnul! Am ajuns împărat și Dumnezeu a fost binevoitor față de mine, așa că pot face și lucrul acesta. Aceasta este lucrarea mea.” Dar când a făcut aceasta, când a încercat să depășească limita, a constatat că a pierdut binecuvântarea Domnului.

Dacă ești credincios, fii un om bun. Dacă Dumnezeu te-a binecuvântat să fii soție, continuă să fii o soție bună, sinceră și fidelă, și nu te gândi că Domnul te-a chemat să fii păstor, predicator sau altceva.

Același lucru este valabil și pentru bărbat: rămâi unde te-a binecuvântat Domnul, pentru că El te-a pus acolo. Fă numai ce-ți cere El să faci și vei vedea cum te va binecuvânta. Nu încercați niciodată să treceți dincolo de ceea ce v-a fost dat!

Aceasta a fost o bază a mișcării pentecostale. Îmi amintesc de doamna McPherson. În vremea aceea nu predicam încă, dar i-am citit cartea și acolo scria că „atunci când pleca de la amvon, parcă purta aripi,” de fapt purta un fel de robă largă: „și fiecare predicator purta același fel de haine și își ținea Biblia ca doamna McPherson.”

Ați ascultat vreodată emisiunile radio? Fiecare bărbat care predică, „Domnul să te binecuvânteze, om bun!” încearcă să fie un Billy Graham, dar prin aceasta, își asumă o slujbă nepotrivită.

Am citit viața lui Martin Luther, despre care istoria spune că „nu este atât de misterios felul în care Martin Luther s-a împotrivit Bisericii Catolice și a scăpat cu viață, cât felul cum a reușit să se mențină deasupra fanatismului care s-a declanșat imediat după lucrarea lui de trezire.”

Păstrați-vă sinceri și curați! Stați pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu vă clătinați cu nici un chip, ci rămâneți acolo, ascultători chemării voastre. Astfel, dacă El v-a

chemat să fiți fermieri, lucrați așa cum trebuie. Domnul să vă binecuvânteze în ceea ce faceți și plătiți-vă zeciuiala sau ce aveți de oferit, pentru ca lucrarea să meargă mai departe. Dacă Dumnezeu te-a făcut mecanic și te-a binecuvântat în ceea ce faci, rămâi acolo și mulțumește-I pentru ce ți-a dăruit. Înțelegeți? Tot ce trebuie să faceți este să vă supuneți chemării Domnului.

Revenind la Ozia, când preotul a fugit după el și i-a zis: „Stai! Așteaptă puțin, pentru că nu ai fost chemat să faci acest lucru!” împăratul s-a mâniat, fiind gata chiar să taie capul aceluia slujitor.

Aici este un lucru pe care trebuie să-l știm cu toții. Indiferent cât de mult te-a binecuvântat Domnul, nu ai dreptul să mustri sau să spui ceva împotriva unui slujitor al Lui. Așa este. Dumnezeu este Cel care are grijă de aceasta. Chiar dacă este nevoie să fie muștrați, sunt copiii Lui, așa că trebuie să-i lași în pace, fiindcă nu se cuvine să facem noi aceasta.

Dacă încerci să vorbești cu oamenii și să le spui că sunt greșiți și nu fac bine; dacă le zici: „leși de acolo pentru că nu vei ajunge niciodată în rai printr-o formă organizată,” sau ceva de felul acesta, parcă explodează. Imediat vor găsi ceva greșit la tine și nu vor mai vrea să te asculte, așa că se vor ridica și vor pleca, dovedind că sunt prost crescuți. Vedeți, aceasta arată, în primul rând, lipsă de bună creștere. Într-adevăr.

Ce i s-a întâmplat acestui împărat care a avut acea atitudine greșită și a făcut ceea ce a făcut? A fost lovit de Domnul cu lepră, chiar acolo, în Templu. Ce simbolizează lepra? Păcatul, necredința. Adevărul este că există un singur păcat, iar acela este necredința: „...*cine nu crede a și fost judecat.*” (Ioan 3.18). Deci păcatul vine prin necredință.

Odată am predicat într-o biserică metodistă și am spus: „Fumatul nu este păcat și adulterul nu este păcat. Nici măcar luarea în deșert a Numelui Domnului nu este păcat.”

Aceasta a fost prea mult pentru una dintre surori, așa că s-a ridicat și m-a întrebat: „Atunci ce este păcatul, frate Branham?”

„Păcatul este necredința,” am răspuns eu. Toate celelalte lucruri le faci pentru că nu crezi. Da, chiar așa este. Motivul pentru care refuzi să umbli în Lumina Domnului este că nu crezi Cuvântul, iar aceasta face din tine un necredincios.

Un tânăr mi-a spus odată: „Indiferent cât de multe cazuri de vindecare divină îmi arăți tu sau doctorul, nu pot să cred, pentru că nu există așa ceva.”

„Sigur că nu poți crede, pentru că aceste lucruri au fost date pentru cei credincioși, nu pentru necredincioși, i-am răspuns eu. Totul este pentru cei ce au credință, pentru că El a spus că totul este cu puțință pentru cel ce crede, deci nu pentru cel ce nu crede.

Ajunge o singură fărâcă de necredință în Cuvântul lui Dumnezeu și nu vei putea intra în Împărăția cerurilor. Pe Eva doar atât a scos-o afară din Eden și a cauzat toate problemele: o mică răstălmăcire a unui singur Cuvânt. De aceea, trebuie să urmezi întocmai tot ce este scris.

Deci bărbatul acesta s-a îngâmfat, s-a certat cu preoții și fața i s-a înroșit de mânie, dar imediat a fost lovit de Domnul și s-a umplut de lepră. Biblia spune că nu s-a mai însănătoșit niciodată. Din ce cauză? Pentru că nu a crezut Cuvântul pe care au încercat să i-l spună preoții.

Aceasta este o pildă pentru noi. Ozia a fost lovit cu lepră pentru că nu a crezut; și a murit afară din casa lui, pentru că nu i s-a mai dat voie să intre în casa împăratului, iar fiul său a domnit în locul lui. Vedeți, nu și-a mai revenit niciodată, ci a murit lepros.

Isus a spus că *„oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, a Cuvântului, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”* (Matei 12.32). Este o greșală de neiertat. Înțelegeți de ce lumea este gata pentru judecată? Marii evangheliști și cei care au mers peste tot în lume ducând vestea bună a Evangheliei, au fost batjocoriți, luați în râs și așa mai departe. Nu a mai rămas nimic și nu se mai poate face nimic, pentru că L-au nesocotit pe Duhul Sfânt și au râs de El, iar acum trebuie să vină răsplata. Nu este nici o cale de scăpare. Dumnezeu este drept și trebuie să aducă răsplătirea, pentru că altfel ar fi în contradicție cu dreptatea Sa, cu Ființa Sa și cu felul Său de lucrare.

Deci, pentru că a făcut un lucru rău, împăratul Ozia a trebuit să-și ia răsplata indiferent cât a fost de mare și de important, sau cât de mult l-a iubit Dumnezeu; și la fel se va întâmpla cu fiecare om.

Aceasta a fost o lecție mare și pentru tânărul profet. Astfel, Isaia a înțeles că Domnul însuși îi dă fiecărui om locul său. Nu altcineva, ci Domnul este Cel care îl

călăuzește pe fiecare om spre slujba sa și îl așează la locul potrivit, de aceea nimeni nu trebuie să încerce să ia locul hotărât altuia.

Realitatea acestei întâmplări a fost atât de zguduitoare, încât l-a făcut pe profet să meargă în Templu și să se roage. Mă întreb dacă astăzi, când vedem moartea duhovnicească a bisericilor și a oamenilor care se întorc la crezurile lor, n-ar trebui să cadă și credincioșii în genunchi și să se roage?

Pe acest credincios adevărat, pe profetul Isaia, l-a făcut să cadă în genunchi. Da, el s-a dus în Templu și a început să se roage, iar acolo l-a văzut pe Dumnezeu stând pe scaunul Său de domnie. Vedeți, Dumnezeu îi arăta ce trebuia să vadă; i-a arătat că nu trebuie să privească în jur, ci în sus, spre locul unde stă El pe tron.

Observați faptul că serafimii își acopereau fețele în prezența Lui. Serafimii sunt cei care aduc arderile de tot, acesta fiind unul din cele mai înalte ranguri ale îngerilor. Ei urmează în rang imediat după heruvimi, și fac o slujbă sfântă în Templul lui Dumnezeu, pregătind calea pentru ca păcătoșii să se poată apropia de El.

Când a văzut aceste lucruri, prorocul era căzut cu fața la pământ, înaintea altarului, și se ruga: „Doamne,... *sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.*” (Isaia 6.5). Aceasta era mărturisirea lui.

Acești serafimi aveau două aripi cu care își acopereau fața, două aripi cu care își acopereau picioarele și încă două aripi cu care zburau, strigând: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!*” (v.3).

Haideți să analizăm puțin viziunea profetului. Cu două aripi își acopereau fețele. Gândiți-vă că până și îngerii trebuie să-și ascundă fețele sfinte ca să poată sta în prezența Domnului. Astfel, le-au fost date aripi cu care să-și acopere fața în prezența Lui. Și vă întreb: cum ar trebui să stăm noi, eu și voi, în prezența Lui, dacă până și serafimii au primit acele aripi ca să-și acopere fețele în prezența Domnului și trebuiau să spună tot timpul: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!*” Deci, trebuie să dăm dovadă de respect în prezența Lui.

Dar astăzi nu mai avem nici un fel de respect pentru El. Oamenii se gândesc că sunt atât de grozavi încât nu-L mai cinstesc pe Domnul așa cum ar trebui. De ce fac aceasta? Pentru că nu sunt conștienți de prezența Sa. Acesta este motivul. Oamenii nu-L mai recunosc și nu pot înțelege că stau în prezența Lui. Mințile lor

sunt atât de pervertite și de cuprinse de lucrurile lumii, încât nu mai pot fi atenți la El. Desigur, se duc la biserică, dar nu pot realiza că Dumnezeu este prezent în mijlocul lor; nu realizează că nu sunt numai în biserică, ci și în prezența Lui.

Dacă ar putea spune ca David: *„Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin.”* (Psalmul 16.8). Vedeți, cât timp îl avea pe Domnul înaintea lui, nu se putea clătina.

Și dacă acești serafimi, care aduc arderile de tot, își acopereau fețele cu aripile și strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul!” ce se va întâmpla cu păcătoșii care nu îl cinstesc deloc pe Dumnezeu?

Poate ziceți: „Bine, frate Branham, dar tocmai ai spus că lor de aceea le-au fost date aceste aripi!”

Așa este, dar și vouă v-a fost dat ceva: sângele lui Isus Hristos, care este acoperământul sau învelitoarea voastră. Voi nu veți sta acolo ca serafimi, heruvimi sau îngerii, ci veți sta ca fii și fiice de Dumnezeu, mântuiți prin sângele Lui. Voi nu aveți nevoie de aripi, ca îngerii, pentru că acel acoperământ era numai pentru ei; voi aveți nevoie de sângele lui Hristos ca să puteți sta acolo. Și dacă aveți acel sânge, îl cinstiți, îl iubiți și îl respectați pe Domnul, iar Domnul este Cuvântul.

Dacă observați, acei serafimi mai aveau două aripi cu care își acopereau picioarele. Ce simbolizează acest gest? Smerenie în fața Domnului.

Astfel, când a stat în fața rugului aprins și acea Voce i-a zis: „Eu sunt Cel ce sunt,” Moise și-a scos încălțăminte din picioare în semn de smerenie iar Pavel a căzut cu fața la pământ înaintea Lui, pe drumul Damascului. Când Ioan Botezătorul a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând peste Isus, a zis: *„Eu, am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?”* (Matei 3.14).

Acesta este un exemplu bun, pentru că întotdeauna trebuie să fii conștient cât ești de neînsemnat, și să nu te crezi important.

Nouă, americanilor de astăzi, ne place atât de mult să ne credem importanți: „O, noi aparținem de o biserică mare, de o organizație importantă, de ceva măreț...” Of, tot ce poți vedea este mare, mare, mare... dar Biblia are un exemplu elocvent, cu un profet care a intrat într-o grotă: Ilie. Dumnezeu voia să-i atragă atenția, așa că mai întâi *„a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma*

stâncile; după vânt, a venit un cutremur de pământ, iar după cutremurul de pământ, a venit un foc,” dar prorocul nici nu s-a mișcat, pentru că Dumnezeu nu era în niciunul din lucrurile acelea. Dar când a venit acel susur blând și subțire „*Ilie, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii.*” (1Împărați 19.11-13). Vedeți, când vorbește Vocea blândă și subțire a lui Dumnezeu, zarva, marile noastre denotațiuni și mărețele noastre realizări, nu au nici o valoare. Dar Vocea Lui blândă este ignorată, deși Ea ar trebui să-l determine pe orice om să se căiască, pentru că este Dumnezeu în Cuvântul Său.

Deci, serafimii își acopereau picioarele în semn de smerenie. Așa trebuie să facem și noi, fiind conștienți de nimicnicia noastră în fața Domnului.

Cu două aripi zburau. Țineți minte: cu două aripi își acopereau fața, ceea ce înseamnă respect; cu două aripi își acopereau picioarele, ceea ce înseamnă smerenie și cu două aripi zburau, ceea ce înseamnă că erau în acțiune. Două aripi peste față, două peste picioare și două în mișcare. Ce înseamnă toate acestea? Respect, smerenie și acțiune sau lucrare.

Prin acest exemplu, Dumnezeu i-a arătat profetului Său cum trebuie să fie un slujitor: cuviincios, umil și în lucrare. Astfel, Isaia a văzut un model diferit, Dumnezeu arătându-i că el nu trebuie să fie ca Ozia, ci ca acei îngeri; iar dacă vrea să aibă ca model un împărat pământesc... mai bine să privească spre Cel ceresc, spre Cel ce este înălțat deasupra cerurilor și a cărui mantie umplea Templul.

Domnul i-a dat lui Isaia ceva spre care să privească și care să-l influențeze, ceva diferit de ce văzuse până atunci și despre care se gândise: „Acesta este un bărbat care L-a slujit pe Dumnezeu și a fost binecuvântat de El.” Dar s-a convins curând de felul de a fi al omului.

Omul este supus greșelilor și indiferent cine este, a fost născut în păcat, zămislit în fărădelege și a venit în lume prin minciună, ceea ce înseamnă că nu este desăvârșit. Fie că este episcop, preot, unul din bătrâni sau oricine ar fi, este un om cu greșeli și nu trebuie să priviți niciodată spre el, ca exemplu. Chiar dacă poate muta munții cu credința lui și să dea tot ce are pentru hrana săracilor, voi să priviți numai spre Isus Hristos și nu spre un om.

Așadar, prin acest exemplu, Domnul ne-a arătat cum trebuie să fie un slujitor al Său: respectuos, umil și în lucrare.

Puneți-vă cu toții în slujba Lui! Mulți dintre noi sunt cuviincioși și smeriți, însă ne este greu să intrăm în slujbă. Dar Dumnezeu ne-a arătat că așa trebuie să fie un slujitor al Său, fiindcă acei serafimi aceasta erau: slujitorii Lui.

La fel era și femeia de la fântână, care aștepta împlinirea Scripturilor. Noi am vorbit despre ea de două sau de trei ori, săptămâna aceasta, și am văzut că aștepta venirea lui Mesia. Din câte știu eu, femeia aceasta nu mergea la biserică, iar bisericile erau foarte departe de Cuvânt, susținându-și propriile crezuri, așa cum a spus și Isus: „...ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră.” (Marcu 7.13).

Același lucru se întâmplă și astăzi: ni se dau ca învățătură crezuri care fac Cuvântul lui Dumnezeu fără putere și nu Îl lasă să iasă la suprafață, dovedind astfel că ceea ce s-a spus despre ei este adevărat: sunt atât de îndoctrinați cu alte învățături, încât nu Îl mai pot înțelege.

Amintiți-vă însă că Glasul acesta vă va urmări, și nu numai pe cei de aici, fiindcă înregistrarea aceasta va merge în lumea întreagă. Eu nu mă refer la toți cei prezenți astăzi aici, dar dacă este cineva care are nevoie, atunci aceasta este pentru tine. Și țineți minte: Glasul acesta vă va urmări cât veți trăi, chiar și în ultimele clipe ale vieții. Ascultați-L și întoarceți-vă!

Tradițiile noastre au desființat Cuvântul lui Dumnezeu și L-au scos din joc. Cu toate acestea, El a intrat în acțiune și a lucrat, dar oamenii privesc și spun: „Da, este frumos...” O, Doamne! Ar trebui să vă ardă la inimă! Ar trebui să se întâmple ceva, dar nu se întâmplă nimic...

Probabil că acea femeie nu se ducea la biserică pentru că nu vedea rostul, dar citea Scripturile. De exemplu, când El i-a spus ce problemă avea, ea a știut imediat cu cine vorbea, așa că l-a zis: „Doamne, văd că ești proroc. N-am mai avut niciunul de sute de ani, dar știu că Tu ești unul dintre ei.” Dacă veți merge după trimiteri, veți ajunge la Prorocul, care este Isus.

Vedeți? Ea l-a zis: „Doamne, văd că ești proroc. Știu, că are să vină Mesia (căruia l se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.” Și Isus i-a răspuns: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” (Ioan 4.25-26). Atunci ea n-a mai putut rezista și a intrat în alertă, fiindcă Cel pe care Îl căuta și-L aștepta stătea chiar în fața ei. Nu conta care era condiția ei, că era o prostituată, nici că bărbatul pe care l-a întâlnit pe drum, în timp ce alerga spre cetate, nu s-a oprit s-o asculte.

Nici astăzi n-ar asculta-o. Dar cine ar fi putut s-o oprească? Era ca o casă în flăcări, în bătaia vântului. Nimic nu o putea stinge. În inima ei se aprinsese o vâlvătaie, așa că le-a zis tuturor: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?*” (Ioan 4.29). Și a avut efect, așa că Isus nu a trebuit să le spună încă o dată același lucru, pentru că oamenii au crezut din pricina mărturiei ei. Ce a făcut ea? A fost cuviincioasă, umilă și a acționat; s-a pus în mișcare de îndată ce a văzut ce s-a întâmplat.

Semnele Lui ar trebui să ne inspire și pe noi astăzi. Semnele date pentru astăzi, Cuvântul vorbit pentru zilele noastre, împlinirea cuvintelor Domnului, toate acestea ar trebui să aibă efect asupra noastră, dar din păcate nu au. Așa a fost și cu iudeii: erau atât de religioși încât au crezut că nu mai au nevoie de altceva, pentru că posedă totul.

Și acesta este și felul lumii de astăzi. Oamenii au mâncare din belșug, îmbrăcăminte, biserici frumoase, spații largi, pastori educați, etc, așa că nu le mai trebuie altceva. Dar cu toate acestea, Scriptura spune: „...*și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.*” (Apocalipsa 3.17). Ei nu știu aceasta, așa că o țin drept pe calea lor și nu lasă Cuvântul să-i inspire, ca să creadă că Isus Hristos a înviat din morți, S-a arătat viu și este viu astăzi și în veci. Sunt ca și cum ar fi morți. Peste tot, oriunde mergi, este la fel. Totuși, să știți că așa trebuie să fie; El trebuie să fie scos din biserici, nu se poate altfel, pentru că așa a spus Domnul că va fi.

Acest lucru ar trebui să vă cutremure, să vă zguduie din temelii și să vă trezească, indiferent cine sunteți, din ce țară sunteți, sau din ce popor.

Orele vin și trec, iar într-o zi te vei trezi spunând: „Ah, am crezut că înainte de răpire se va întâmpla cutare și cutare lucru...” Dar s-ar putea ca un Glas să vină și să spună la fel ca altădată: „Răpirea a avut deja loc, dar voi nu ați știut nimic!”

Vă legați de o biserică și spuneți: „Aici sunt în siguranță!” dar răpirea va fi trecută înainte să vă dați seama ce se întâmplă, pentru că totul se va petrece în taină, dintr-o dată și fără știrea nimănui, iar lumea va merge mai departe.

Va fi la fel ca atunci când a intrat Noe în arcă. Vă amintiți că după ce a intrat în arcă, Domnul a închis ușa și au mai trecut șapte zile. Domnul însuși a închis-o, iar Noe a așteptat șapte zile fără să se întâmple nimic.

La fel se va întâmpla cu ușa îndurării: se va închide în fața ta; sau poate este deja

închisă. Dar gândiți-vă că oamenii vor continua să predice, vor continua să creadă că vor fi salvați, vor continua să-și scrie numele în registrele bisericilor și să se alipească de ele, vor continua să sară și să strige, etc.

Eu i-am văzut pe mahomedani cum strigă. Am văzut oameni care beau sânge dintr-un craniu de om și vorbeau în limbi, ceea ce dovedește că acela nu este un semn că ești salvat. Oh, nu!

Ei spun: „Trebuie să ai o formă de dumnezeire.” Dar ce este puterea lăuntrică de care vorbesc ei?

Vedeți? S-ar putea ca răpirea să aibă loc și voi să nu știți nimic. Prieteni, nu vă asumați un asemenea risc, ci grăbiți-vă să veniți la El cât timp mai puteți! Nu vă lăsați influențați de o clădire mare, de o organizație, sau de vreun învățat îmbrăcat în haine strălucitoare, ci lăsați-vă influențați numai de Domnul. Aceasta i-a convins pe apostoli. Când au văzut Cuvântul lucrând, au fost inspirați de El și au devenit siguri.

Haideți să vedem ce ni se mai spune. Când a văzut miile de oameni din mulțimile care îl urmau, Isus a zis: „Sunt prea mulți, pentru că *„mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”* (Matei 22.14).

Apoi, cu altă ocazie, când a văzut marea adunare din sinagogă, le-a zis: „*Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.*” (Ioan 6.53); dar nu a explicat niciodată însemnătatea acestor cuvinte.

Mă întreb cum ar reacționa medicii, oamenii învățați și oamenii de știință, indiferent cât de iubit ar fi de mulțime, dacă El ar veni astăzi și ar spune același lucru în orașul acesta? Desigur, ar spune: „Omul acesta este un vampir! Ce zice, că vrea să-i bem sângele? Ce fel de...” și ar exploda, ar fi o adevărată criză.

Isus n-a dat explicații cu privire la aceasta, pentru că a vrut să scuture paraziții de pe El. Și așa a fost, pentru că toți aceia s-au ridicat și au plecat.

Atunci a privit spre ucenicii care nu erau hotărâți pentru Viață și care nu fuseseră aleși de El și le-a zis: „*Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?*” (Ioan 6.62). Aceasta i-a șocat cu adevărat, iar cărturarii au zis: „Să se suie la cer? Dar Omul acesta S-a născut aici, în Galileea. Este din Nazaret. O

cunoaștem pe mama și pe toți frații lui; știm leagănul în care a crescut și am văzut scutecele în care a fost înfășat. Cum poate zice că a venit de Sus și că se va întoarce acolo? De ce tot vorbește despre cer, când a venit din Nazaret?” Însă El nu a explicat nici aceasta, pentru că mai avea paraziți de îndepărtat.

Astfel, Biblia spune că *„Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.”* (v.66).

Apoi S-a întors spre cei doisprezece ucenici rămași și le-a zis: *„Voi nu vreți să vă duceți?”* (v. 67). Vedeți, nici ei nu înțelegeau acele cuvinte, dar știau cine era El, fiindcă îi convinsese de natura Sa fără pată, prin semnele dumnezeiești pe care le făcuse.

Deci, i-a întrebat: *„Voi nu vreți să vă duceți?”*

Și Petru a răspuns: *„Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.”* Fiți atenți la cuvintele acestea, pentru că este ca și cum ar fi spus: *„Noi știm ce a vestit Cuvântul pentru zilele acestea și ce trebuia să facă Mesia când urma să vină; și am văzut că toate aceste lucruri sunt de la Dumnezeu.”*

Mai târziu, în ziua de Rusalii, Petru a spus din nou:

„Isus din Nazaret a fost un Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră, prin lucrurile pe care le-a făcut, dar voi L-ați luat și L-ați răstignit. Însă Dumnezeu L-a înviat și noi suntem martorii Lui.” (Fapte 2.22,32 – parafrizare).

Așadar, Petru a întrebat: *„Unde să ne ducem?”* iar Isus a continuat: *„Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.”* (v. 70). Astfel, din miile care L-au urmat, au mai rămas doar unsprezece. Doar unsprezece, dar aceștia erau într-adevăr convinși. Cu siguranță.

Când a fost inspirată, femeia de la fântână a intrat în acțiune; trebuia să facă ceva, trebuia să spună și altcuiva. Și nu doar ea, ci fiecare suflet care Îl cunoaște pe Isus, trebuie să mai spună cuiva despre El.

Petru L-a crezut în ziua aceea pe mare. Ei pescuiseră toată noaptea și nu prinseseră nimic, deși încercaseră peste tot. Așa ceva este deprimant pentru orice pescar. Lăsaseră năvoadele toată noaptea în apă, dar deși era un pescar experimentat, nu au prins nimic. Tatăl lui fusese tot pescar și stătuse toată viața pe lacul acela, la fel ca părinții și bunicii lui, așa că știa când era momentul prielnic,

în funcție de faza lunii, de direcția vântului și de alte semne, pentru că trăia din pescuit. Dar acum pescuise toată noaptea și nu prinsese nimic.

Apoi au aflat că a doua zi, Profetul urma să țină o cuvântare pe malul lacului. Îmi imaginez cum veneau femeile și ceilalți să-L asculte. Și pentru că mulțimea era tot mai numeroasă, Isus a fost nevoit să împrumute corabia lui Petru, care era foarte descurajat pentru că tocmai se întorsese de pe lac și nu prinsese nici de data aceea nimic.

Dar vedeți, El apare întotdeauna în momentele cele mai întunecoase. Trebuie doar să fiți atenți să nu-L ratați. Când vedeți tot ce se întâmplă în lume în zilele noastre, să nu vă descurajați și să nu vă fie frică, ci amintiți-vă că El va veni așa cum a făgăduit.

„Când a încetat să vorbească, Isus a zis lui Simon: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.” (Luca 5.4).

„N-am mai văzut niciodată așa ceva,” a răspuns Petru, „așa că nu știu ce să zic. Toată viața am pescuit aici și astă noapte am urmat toate semnele și nu am prins nimic; dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” Vedeți? La Cuvântul Tău.

Poate ai mers din spital în spital. Frate King, poate ți-au spus că vei muri, și la fel ție, soră, dar pe mine nu mă interesează ce spun ei! *„La Cuvântul Tău, Doamne, voi arunca mrejele!”*

După ce a văzut legitimarea cuvintelor lui Isus, Petru a lăsat mrejele în apă, deși știa că nu este nici un pește acolo. Dar dacă Dumnezeu i-a poruncit să facă aceasta, înseamnă că El pusese deja peștele acolo, așa cum a pus apă în ceruri la potop.

El poate aduce vindecarea în trupul tău, chiar dacă nu este nimic acolo. Trebuie doar să ai încredere în El și vei fi salvat. *„La Cuvântul Tău, Doamne, voi arunca mrejele!”*

El i-a influențat într-o asemenea măsură pe pescari, încât și-au lăsat peștii și tot și L-au urmat. A fost vorba de inspirație, atunci când i-a urmat Cuvântul. Ce a făcut Petru când Isus i-a spus să arunce mrejele? A zis cumva: „Mulțumesc, Doamne, pentru pont?” Nicidecum! A intrat în acțiune, pentru că Isus i-a zis: *„Lasă-ți mrejele și urmează-Mă, fiindcă de acum încolo vei fi pescar de oameni.”*

Și la final, când a ajuns la capătul drumului și urma să fie răstignit, Petru a fugit din cetate; și în timp ce fugea ca să-și scape viața, L-a întâlnit pe Isus, care l-a întrebat: „Unde te duci, Simone?” De fapt, Petru l-a întrebat pe Isus: „Unde Te duci, Doamne?” Și El i-a răspuns: „Mă duc în cetate să fiu răstignit din nou.” Atunci, Simon s-a întors în cetate, iar când l-au prins și l-au pus pe cruce, le-a zis: „Nu mă atârnați așa, ci puneți-mă cu capul în jos și cu picioarele în sus!”

Petru s-a întors atunci când L-a văzut pe Isus înviat din morți și a luat atitudine, fiind gata să-și dea viața pentru El. Nimic nu l-a putut opri: nici răstignirea și nici moartea, pentru că a fost inspirat de Isus.

Când l-a vindecat pe acel orb, Isus i-a spus să nu spună nimănui, dar el s-a dus și le-a spus tuturor. Atunci preoții au spus că dacă cineva va mărturisi despre Omul acela, va fi dat afară din sinagogă. Părinții orbului s-au temut, așa că atunci când au fost întrebați: „Cum și-a căpătat vederea?” au răspuns: „*este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește.*” (Ioan 9.21). Dar cel care fusese vindecat a fost inspirat. Amin.

Fariseii i-au zis: „*Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că Omul acesta este un păcătos. Nu știm de unde vine, dar nu este de-al nostru. Este un păcătos și face lucrarea diavolului.*” Atunci omul le-a dat un răspuns foarte bun: „*Aici este mirarea, că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii.*” Și a adăugat: „*Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.*” (v. 30,25).

El fusese inspirat, de aceea, nu i-a păsat că stătea în fața preoților sau a altcuiva. Era insuflat de Duhul. Părinții lui nu fuseseră convertiți de minunea vindecării fiului lor, dar el fusese convertit.

Așa cum am spus și aseară, oamenii Cincizecimii s-au dus să-și ia partea lor din Viața veșnică, pentru că erau inspirați de El. Ei au fost sfinți și cuviincioși în fața Domnului, și-au întors fețele de la lucrurile lumești și și-au ascuns picioarele în smerenie, iar pentru că au făcut aceasta, au simțit cum vine puterea lui Dumnezeu peste ei, așa cum fusese făgăduit prin Ioel, prin proroci și prin Isus, care le spusese: „*...rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.*” (Luca 24.49). Și de îndată ce Dumnezeu a coborât peste ei, în forma Duhului Sfânt, au fost insuflați de El, așa că nu le-a mai păsat de toți oamenii care râdeau de ei, și au ieșit pe stradă, clătinându-se ca oamenii beți. Vedeți? Ei fuseseră insuflați de Duhul Sfânt, de care puteți fi insuflați și voi.

Priviți ce a făcut Petru. El nu a început să predice un crez, ci s-a dus direct la Cuvânt și a spus:

„Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!

Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.

Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel:

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” (Fapte 2.14-17). Ei erau inspirați de Cuvânt, către Cuvânt, și așa ar trebui să facem și noi.

Ei au intrat în lucrare atunci când s-a împlinit făgăduința lui Dumnezeu, pentru că Isus le făgăduise că va trimite peste ei făgăduința Tatălui: *„...iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate.”* (Luca 24.49). „Rămâneți” nu înseamnă „rugați-vă”, ci „așteptați.”

„...rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” Și când au fost atinși de suflarea Duhului Sfânt, i-a și umplut, așa că au văzut Cuvântul vestit de Isus împlinindu-Se întocmai.

Mă întreb dacă nu ne inspiră și pe noi la fel astăzi. În ce fel ne-ar inspira, dacă am vedea împlinindu-se ceea ce a făgăduit El pentru zilele din urmă? Tot ce am văzut petrecându-se zilele acestea, ar trebui să vă pună în mișcare, plini de respect și smerenie.

Nu mai există nici o îndoială cu privire la Stâlpul de Foc, înregistrat de o cameră de filmat din Texas. FBI-ul a făcut tot felul de cercetări și studii științifice, dar... Când vedeți semnul nu mai puteți nega că este adevărat. Dar veți crede Glasul care vine după semn? Semnul a fost recunoscut de știință ca fiind adevărat. Și vă spun ceva: când va veni Isus și Își va aduna copiii aflați pretutindeni, se va ști de asemenea.

Stâlpul de Foc ar trebui să ne pună în mișcare pe toți, pentru că El Își legitimează făgăduința dată pentru zilele din urmă. Când era pe pământ, Isus a zis: *„De la Dumnezeu am venit și la Dumnezeu Mă duc.”* (Ioan 13.3 – parafrazăre), și a vorbit despre ce va face în aceste zile. Și iată-L dovedit atât științific, cât și de către Cuvânt, că El vine de la Dumnezeu și rămâne Același. El este încă Dumnezeu,

împlinind făgăduința pentru aceste zile din urmă, ceea ce ar trebui să ne facă să intrăm în acțiune.

Semnele venirii Lui sunt clare, pentru că Isus a spus: „Cum a fost în Sodoma, înainte să fie arsă în foc, la fel se va întâmpla și cu neamurile.” Aceasta ar trebui să ne inspire și să ne facă să acționăm.

Noi am văzut sfârșitul denominațiilor care s-au înălțat singure. Vreau să pun accent pe aceasta, pentru că s-ar putea să nu mai revin niciodată la acest subiect. Bărbați și femei, dați-mi voie să vă vorbesc liber în după-amiaza aceasta, în Numele Domnului Isus Hristos. Oamenii cu capul pe umeri, oamenii care nu s-au îndepărtat de Dumnezeu din cauza tradițiilor și nu umblă ușuratic, au văzut ce s-a întâmplat cu Biserica Penticostală, cu cea Baptistă, Metodistă și Prezbiteriană, precum și cu Biserica Catolică, cum și-au pierdut locul în fața lui Dumnezeu atunci când s-au îndepărtat de Cuvânt și au adoptat propriile crezuri.

Nu demult, am vorbit cu un preot și el m-a întrebat anumite lucruri, după care mi-a zis că și biserica catolică obișnuia să facă ceea ce facem noi.

„Când a făcut aceasta?” I-am întrebat eu. „Biserica Catolică a devenit o organizație la trei sute de ani după moartea ultimului apostol.”

„Tu te iei după Biblie când spui aceasta,” a spus el.

„Sigur că da, pentru că acesta este Cuvântul.”

Apoi mi-a spus că Dumnezeu este în biserica Sa, dar eu i-am răspuns că Dumnezeu este în Cuvântul Său. Orice altceva poate fi o minciună, dar acesta este Adevărul.

„Biblia nu este decât o carte scrisă de primii catolici,” a continuat el.

„Atunci sunt și eu unul dintre ei, pentru că cred tot ce scrie acolo.”

„Dar acum suntem o biserică mult mai mare.”

„Așa este,” i-am răspuns, „dar unde ați pierdut firul? Ce vi s-a întâmplat? Biserica timpurie scotea demoni și dovedea prin multe semne și minuni că Isus este viu. Acum aveți o mulțime de bărbați și femei morți pe care îi considerați mijlocitori, deși cel despre care ziceți că ar fi fost primul vostru papă, spune în Biblie că „este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1Timotei 2.5).

Vedeți? Ei au pierdut legătura cu Duhul Sfânt atunci când s-au îndepărtat de Cuvânt și au acceptat crezuri și mărire din partea oamenilor, iar penticostalii au făcut la fel. Când se organizează, mor. Nu mai este nici o cale de întoarcere; nu a fost niciodată și nici nu va fi vreodată, pentru că Dumnezeu este împotriva acestui lucru; este un păcat! Nu este de mirare că El îi poruncește poporului Său din zilele din urmă: *„leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.”* (2Corinteni 6.17).

Este la fel ca în cazul lui Ozia. Ce a vrut să facă el? A încercat să ia slujba pe care Dumnezeu o încredințase altcuiva. A încercat să facă aceasta pentru că se simțea puternic și credea că poate face tot ce vrea.

La fel fac și aceste organizații care scot afară tot ce este de la Dumnezeu și încearcă să ia locul Bisericii alese. Ei se afundă tot mai mult în necredință și nu se vor mai ridica niciodată, pentru că se iau după crezurile lor. De aceea, vor muri în tabăra leproșilor.

Dar vedeți, omul care gândește și crede Cuvântul, vede aceste lucruri. Dacă ești născut din Dumnezeu, vezi aceste lucruri, fiindcă El îți lămurește totul ca să te inspire. De aceea v-am spus toată săptămâna aceasta că trebuie să fiți atenți, fiindcă El te inspiră să vezi unde s-au dus și ce s-a întâmplat cu toți aceștia.

Dacă s-ar face o altă organizație și cu ea s-ar întâmpla la fel. Dar nu va mai fi niciuna. Nu! S-a terminat, este deja prea târziu.

Ei s-au îndepărtat prin faptul că au acceptat crezuri și doctrine inventate de oameni, iar acum le este frică să se apropie de El.

Vedeți, pentru că s-a crezut mare și tare, Ozia a vrut să ia locul unui uns al Domnului, dar în poporul lui Dumnezeu, niciunul nu este mai mare decât celălalt, ci toți suntem copiii Lui. Dumnezeu ne dă fiecăruia câte ceva de făcut, dar aceasta nu ne face pe unii mai buni decât pe ceilalți. Singura diferență este că celor cărora le-a dat mai mult, le va și cere mai mult.

Acum vom privi puțin care au fost efectele acestei vedenii asupra profetului, apoi vom încheia și ne vom ruga câteva minute pentru bolnavi. Ce efect a avut această viziune asupra profetului? Mă întreb ce efect ar fi avut asupra unui predicator, a unui evanghelist sau a unui păstor. Gândiți-vă la ce s-a întâmplat cu îngâmfatul Ozia și la ce a văzut profetul. Un bărbat mare și binecuvântat de Dumnezeu a fost

văzut dintr-o dată mort. Ce urmări a avut această întâmplare asupra profetului?

În primul rând l-a determinat să recunoască că era un păcătos și că locuia în mijlocul unui popor păcătos. Astfel, Isaia a spus: „...sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.” (Isaia 6.5). Vedeți? Aceasta l-a determinat pe profet, nu pe un simplu predicator, să admită că era un păcătos și că trăia printre păcătoși.

Și ce s-a întâmplat? Când și-a mărturisit păcatul, a venit eliberarea. Înseamnă că nici tu nu poți fi curățat de păcatul tău până când nu îl mărturisești și recunoști că este păcat. Vedeți? De îndată ce a spus: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci... am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (v. 5), a venit iertarea. Acolo erau serafimii care aduceau jertfele; ei zburau înapoi și încolo cântând. Tot ce a văzut era adevărat, era o viziune, așa că Isaia și-a mărturisit păcatul și a cerut îndurare zicând: „...sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.”

Și ce s-a întâmplat? Unul dintre serafimi a mers la altar, a luat un clește cu care a apucat un cărbune aprins și l-a pus pe buzele profetului, spunând: „...atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta...” (7).

„Nelegiuire.” Ce este nelegiuirea? Nelegiuirea este ceva ce știi că este greșit și totuși faci. Dacă ești conștient că crezul tău este greșit și totuși continui să-l susții, săvârșești nelegiuire. Dar Isaia a recunoscut că este greșit și puterea curățirii a venit peste el, printr-un cărbune aprins.

Observați cum l-a curățit Dumnezeu pe profet și cum l-a învățat prin slujitorii Săi cerești că trebuie să fie umil, cuviincios și activ în lucrare.

El nu l-a curățit printr-o prelegere. Domnul nu s-a folosit niciodată de un teanc de cărți pentru aceasta, ci își curăță slujitorii prin Foc. Un cărbune aprins i-a atins buzele și le-a curățat. Vedeți? Dumnezeu își curăță slujitorii prin Focul Său sfânt. Nu prin cărți, nici prin educație, ci prin Foc.

Apoi, imediat după mărturisire și curățire, a urmat însărcinarea. Deci, mai întâi a trebuit să mărturisească, apoi a trebuit să fie curățat și în final a primit însărcinarea. După ce i-a fost spălat păcatul, Isaia a auzit Glasul lui Dumnezeu spunând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” (v. 8).

Când citiți acest pasaj acasă, cercetați ce spune istoria că s-a întâmplat cu poporul Israel, și veți vedea că ei ajunseseră în aceeași stare în care suntem noi astăzi.

Astfel, jertfele și toate celelalte lucruri deveniseră doar un obicei, fiindcă oamenii nu mai erau sinceri și nu mai cinsteau Cuvântul Domnului. În împrejurarea aceea, Domnul l-a ridicat pe Isaia, ca să le spună că jertfele lor erau urât mirositoare înaintea Lui, și că nu le mai voia. Toate erau o batjocură la adresa Lui, de aceea nu le mai voia. El l-a curățat pe Isaia și l-a trimis să le spună oamenilor mesajul Său.

Glasul Domnului a spus: „Este nevoie, trebuie să li se spună aceste lucruri!” de aceea, îngerii se întrebau între ei: „Cine va merge pentru Noi?”

Isaia avea inima curățită, pentru că se mărturisise și fusese spălat, iar acum urma să fie trimis. Astfel, el a zis: *„Iată-mă, trimite-mă!”*

Doamne, trimite-Ți și astăzi îngerii! Găsește și astăzi pe cineva ca Isaia, Te rog. Spun aceasta pentru că știu că El este aici

Când cărbunele de Foc l-a atins pe proroc,

Și l-a curățat pe de-a-ntregul,

Când Glasul Domnului a spus:

„Cine va merge pentru Noi?”

Isaia a răspuns:

„Stăpâne, sunt aici! Trimite-mă pe mine.”

Isaia era profet, de aceea, Cuvântul putea veni la el. Toată necredința și tradiția fuseseră lăsate în urmă, așa că putea sta în fața acelei generații formaliste și să-i spună: „Jertfele voastre sunt o urâciune în fața Domnului, de aceea, chiar Dumnezeu pe care spuneți că Îl slujiți, vă va nimici!” Ați auzit? „Dumnezeul pe care pretindeți că-L slujiți, vă va nimici!” Și chiar așa s-a întâmplat.

Oamenii au cerut un semn, iar el a spus: *„De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată...”* (Isaia 7.14).

Isaia a scris șaiszeci și șase de capitole în cartea sa, iar Biblia are șaiszeci și șase de cărți. El a început cu creația și a încheiat cu sfârșitul lumii, urmând modelul Bibliei.

Isaia a fost un profet mare, care a avut puterea să recunoască faptul că tradițiile lor erau greșite, așa că după ce a îngenuncheat și a primit iertarea, Cuvântul a putut veni la el. Apoi a zis: „Doamne, sunt gata să pornesc și voi vorbi ce vrei Tu să vorbesc.” El era pregătit.

Doamne, trimite și în după-amiaza aceasta îngerii Tăi, cu Duhul Sfânt și cu Foc, și curăță inimile fraților mei de pretutindeni. Fă ca ei să fie atât de inspirați încât și alții să vadă și să-i urmeze.

Să ne plecăm capetele și să cântăm încet:

Când cărbunele de foc l-a atins pe profet,

Și l-a curățat pe de-a-ntregul

Când Glasul Domnului a spus:

„Cine va merge pentru Noi?”

Isaia a răspuns:

„Stăpâne, sunt aici! Trimite-mă pe mine.”

Încet, împreună:

Vorbește, Doamne! Vorbește, Doamne,

Iar eu mă voi grăbi să-Ți răspund.

Vorbește, Doamne, vorbește,

Iar eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă pe mine.”

Milioane de oameni mor în păcat și rușine

Ascultă plânsul lor amar și trist;

Grăbește-te frate, fugi și salvează-i!

Răspunde iute: „Doamne, sunt aici.”

Vorbește, Doamne! Vorbește, Doamne,

Iar eu mă voi grăbi să-Ți răspund.

Vorbește, Doamne, vorbește,

Iar eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă pe mine.”

Să cântăm împreună.

Ascultă plânsul lor amar și trist (O, frate, vrei să vii cu mine?)

Grăbește-te, frate, fugi și salvează-i! (Ei nu știu cărei religii aparțin, nu știu nimic).

Răspunde repede: „Doamne, sunt aici.”

Vorbește, Doamne, vorbește Tu! (Voi, cei ca Isaia, sunteți aici?)

...iar eu Ți voi răspunde îndată.

Vorbește, Doamne, vorbește,

Iar eu voi răspunde: „Trimite-mă pe mine.”

Mă întreb unde este un Isaia, printre cei cu capetele plecate și cu inimile smerite?

Va ridica el mâna să spună: „Doamne, sunt aici. Trimite-mă, căci sunt pregătit.”?

Domnul să vă binecuvânteze. Vă spun sincer că nouăzeci la sută din audiență ar face așa.

Vorbește, Doamne, vorbește,

Iar eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă pe mine.”

Păstorilor care ați ridicat mâna, uitați-vă la femeile noastre, la surorile noastre. Ce rușine! Uitați-vă la slujitorul din aceste zile, care se gândește mai mult la o organizație decât la Cuvântul lui Dumnezeu. Isus S-a descoperit în fața lor și Scriptura a făcut cunoscute toate lucrurile în mod clar, dar cu toate acestea, ei o țin tot pe-a lor. O, fraților!

Unii spun: „Nu am altceva! Nu am un alt loc în care să mă duc.”

Fraților, chiar dacă n-aș avea decât biscuiți și apă, tot aș sta cu Domnul, pentru că El este Viața mea; El este Pâinea mea. Să nu credeți că fac aceasta ca să ies în

evidență, căci nu este așa. O fac pentru că Îl iubesc și pentru că aceasta este însărcinarea mea: să stau lângă El, în Cuvânt.

Numai să vorbească și eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă pe mine!”

Tată ceresc, în sunetul dulce al muzicii, fă-i pe toți cei aleși de Tine să înțeleagă că este timpul chemării; timpul separării grâului de neghină. Deși grâul și neghina au fost până acum amestecate, a venit vremea să fie despărțite, pentru că este timpul unui nou Exod.

Doamne, Te rog să faci ca așa cum soarele acesta natural face firul de grâu să crească în fiecare etapă a vieții lui și să se coacă, cum se întâmplă acum în Canada, unde grâul abia răsare, iar soarele de iulie nu-l ucide, ci doar îl coace, așa să ardă Soarele fierbinte și peste învățăturile lui Luther, ale lui Wesley și ale celorlalți. El îl arde pe dinafară, dar așa trebuie să se întâmple ca să se coacă bobul. Trebuie să se maturizeze pe măsură ce crește.

Să țineți minte că toate crengile au fost tăiate din Pom, iar Mireasa va crește exact din tulpină. Prin aceasta se va împlini ceea ce a spus Domnul: „*Vă voi răsplăti anii pe care i-a mâncat lăcusta...*” adică: viermele, omida, etc, aceeași insectă în stadii de dezvoltare diferite. Tu vei face aceasta, Doamne, pentru că așa ai făgăduit. Îndură-Te și fă acest lucru cu fiecare inimă, în după-amiaza aceasta.

Ei sunt ai Tăi, Doamne, și îi călăuzesc spre Tine. Poate că nu-i voi mai vedea niciodată, iar dacă va fi să trăiesc și să mă întorc peste un an, s-ar putea ca unii să fie aici, iar alții nu. Fără îndoială, eu voi întâlni din nou toată mulțimea aceasta de aici, numai la Judecată. Ajută-i să înțeleagă, Doamne. Deschide-le ochii și fă-i să vadă.

Tot ce s-a spus în această predică, va fi tradus în diferite limbi, Doamne, de aceea Te rog să-i ajuți pe toți cei ce vor asculta Glasul acestui timp, să înțeleagă. Îngăduie ca mulți bărbați și femei să audă acest mesaj, în casele lor, în jungla Africană, unde oamenii au tot felul de lucruri în nas, sau oriunde s-ar afla. Misionarii le-au spus bine ce le-au spus, dar aici este o mărturie mai mare decât a lor. Ascultă-ne, Tată, pentru că punem totul în mâna Ta, în Numele lui Isus Hristos, Fiul Tău, pentru chemarea Miresei Sale. Amin.

Acum, frate și soră, ne vom ruga pentru cei bolnavi, pentru toți cei care ați ridicat mâna. Eu nu vă pot aduce vindecarea, fiindcă dacă aș putea, v-aș da-o. Sigur, aș

veni la voi și v-aș spune: „Vrei vindecarea? Uite, ia-o!” dar nu este în puterea mea să v-o dau. Vindecarea este a Domnului, și El v-o dă numai dacă o doriți din inimă. Înainte să fie o strigare către Adânc, trebuie să existe un Adânc care să răspundă acelei strigări. Înainte să existe creația, trebuia să existe un Creator care să pună bazele creației.

Acolo este Ceva ce vă doriți și care răspunde chemării. Nu Îl primiți acum? Vă rog să nu Îl lăsați să treacă. Dacă nu vă voi mai vedea înainte de Judecată, nădăjduiesc să vă întâlnesc acolo spălați de păcate și pregătiți. Aceasta este rugăciunea mea.

Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, a venit pe pământ în chip de Om, prin Fiul Său Isus Hristos, în zilele lui Pilat din Pont, și a suferit, a fost răstignit și îngropat, dar a înviat a treia zi; apoi S-a suit în ceruri unde stă la dreapta Împăratului, și a trimis pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care Îl însuflețea, peste toată suflarea, pentru a împlini lucrarea începută cât timp a locuit în trupul neprihănit al lui Isus Hristos. Dacă ne gândim la această lucrare care arată ca o piramidă, vedem că Piatra din capul unghiului n-a fost așezată niciodată la locul ei. De ce? Pentru că a fost respinsă.

De-a lungul epocilor, Biserica s-a îngustat tot mai mult, iar acum a ajuns în ultima epocă. Este timpul să fie pregătită, pentru că Piatra trebuie să se potrivească la fix pe ea. Lucrarea pe care a făcut-o Domnul Isus trebuie să fie din nou în Biserica Sa, pentru ca El să vină în biserică, să ridice biruitoarii din fiecare generație.

Este la fel ca în cazul grâului. Grâul trebuie să crească și să se maturizeze, după ce a ieșit dintr-o sămânță care a murit și a putrezit. După ce răsare, el se transformă din iarbă în altceva, și nu mai poate redeveni iarba aceea; nu mai privește înapoi spre stadiul acela de creștere. Nu mai privește nici la pleavă, ci crește până devine un bob. Iar când ajunge la maturitate, bobul trebuie să fie la fel ca cel care a fost pus în pământ și a murit.

La fel este și Biserica. Ea trebuie să fie asemenea lui Isus cel înviat din morți, după ce ajunge la coacere prin neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt; fiindcă începând din zilele timpurii ale Bisericii, continuând cu reformatorii și până astăzi, El este printre copiii Săi. Credeți în El pentru că este aici!

Fie ca Domnul să adeverească cuvintele mele, ca să-L puteți vedea. Acum aș vrea ca toată lumea din audiență să fie atentă și să nu se mai plimbe nimeni. Arătați-I Domnului măcar puțin respect, stând liniștiți o clipă. Nu vă mai mișcați! Să ridice

mâna toți cei care sunt săraci și în nevoi. Mulțumesc.

Îl cunosc pe fratele King, care stă acolo. L-am recunoscut puțin mai devreme. El a sponsorizat întâlnirea anterioară pe care am ținut-o aici. Frate King, nu pot spune ceea ce gândesc, dar tu știi ce aș vrea să spun. Domnul să aibă milă de tine, frățioare, fiindcă ai trecut prin încercări.

Pe ceilalți nu-i cunosc. Îl văd și pe Pat Tyler. Cred că ei sunt singurii oameni din clădire pe care îi cunosc.

Acum credeți. Dacă sunt slujitorul Domnului, iar El este aici și S-a dovedit că Cuvântul Lui este adevărul, atunci lăsați-L pe Domnul cerului, pe Cel care L-a înviat pe Fiul Său, Isus Hristos, și a făcut aceste făgăduințe, să vă dovedească tuturor că am vorbit numai Adevărul.

Cum poate face aceasta? Nu venind aici îmbrăcat cu o robă și purtând barbă, ci prin Viața Sa, fiindcă a spus: *„Eu sunt viața, iar voi sunteți mlădițele.”* Și Viața care este în viță este și în mlădițe, așa că *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* El a făcut această făgăduință pentru timpul acesta, când va răsări următoarea mlădiță originală. Mai sunt și alte crengi care au fost altoite, dar nu vor rodi același rod, ci fiecare își va purta propriile roade.

Nu demult, am văzut în Phoenix un copac care purta pe el opt sau nouă feluri de fructe. Era al fratelui John Sharrit și eu l-am întrebat:

„Ce fel de copac este acesta?”

„Un portocal,” a răspuns el.

„Bine, dar are pe el lămâi, grepfruit, mandarine...”

„Da, sunt numai citrice. Eu am altoit toate aceste soiuri pe el.”

„Înțeleg. Dar anul viitor va face numai portocale?”

„Nu, nu! Anul viitor, crengile de lămâi vor rodi tot lămâi, cele de grepfruit vor rodi tot grepfruit, și tot așa.”

„Din aceeași tulpină? Dintr-un singur portocal?” am exclamat eu.

„Da, frate Branham, pentru că toate sunt citrice. Ele trăiesc împreună pentru că

toate sunt citrice.”

Mi-au dat lacrimile și am zis: „Doamne Isuse, acum înțeleg ce ai vrut să spui.” Așa este. Aceste biserici s-au alipit și ele de Viță, dar produc tot roadele specifice soiului lor.

Dar fiți atenți! Dacă din Viță va crește o altă mlădiță originală, ea va aduce aceleași roade ca Vița și ca prima mlădiță care a ieșit din ea. Credeți lucrul acesta?

(O soră vorbește în limbi). Liniște! (Continuă până la final, iar un frate aduce tălmăcirea).

Mulțumim Domnului, pentru că este întocmai cum a făgăduit. Aș vrea să fiți plini de respect, pentru că eu voi sta aici și mă voi ruga Domnului Isus. Acesta este un dar. Ce este de fapt, un dar? A avea un dar înseamnă să pot să-mi anulez propriile gânduri și să-mi schimb viața firească, pentru că acesta este William Branham. Eu trebuie să mă dau la o parte pe mine, pentru ca Domnul să Se poată folosi de duhul și trupul meu ca să vorbească.

Doamne, îngăduie ca Duhul Sfânt să Se coboare chiar acum, astfel încât ei să poată vedea că El este aici. Fiți cuviincioși și nu vă mai plimbați.

Eu sunt doar un om care stă aici, în fața voastră, dar aș vrea să vă ridicați capetele să priviți o clipă. Puteți vedea Lumina aceea strălucitoare, care stă deasupra aceluia om? Este ca un cerc de foc. Ați văzut fotografia care s-a făcut la Houston? A apărut și în Washington și peste tot în lume, și este singura fotografie care a surprins o Ființă supranaturală. Acum este chiar aici, de aceea, iau fiecare suflet din locul acesta sub controlul meu, în Numele Domnului Isus Hristos.

Omul acesta suferă de o problemă glandulară la gât. Eu nu îl cunosc, nu l-am mai văzut niciodată în viața mea, dar vă spun adevărul. Este adevărat, domnule? Acum crezi?

Domnule de acolo, din spate, crezi că Domnul îmi va face cunoscută suferința ta? Te numești Hall, este adevărat? S-a terminat, credința ta te vindecă.

Aș putea chema un rând de rugăciune aici, pe platformă, dar nu este nevoie. Vom începe cu rândurile de aici. Acolo stă o fetiță. Privește înapoi, drăguț! Eu nu știu, poate nu este nimic în neregulă cu tine, dar în loc să chemăm un rând de rugăciune acolo sus, îl vom face aici, jos.

Uită-te la mine, micuțo. Privește spre fratele Branham. În zilele când era Isus pe pământ... Da, ea este bolnavă, foarte bolnavă. Dacă Isus era aici, ar fi putut să-ți spună de ce suferi, este adevărat? Crezi că fratele Branham a fost trimis aici de Isus? Dacă îți spun ce suferință ai, crezi că El te poate vindeca? Copilul are diabet zaharat și nu îl poate vindeca nimeni din lume, în afară de Dumnezeu. Crezi aceasta, drăguța mea?

Doamna de lângă fetiță este mama ei. Pune-ți mâna peste ea, soră și crede. Dumnezeu ți-a dat acest copil. Fie ca El să-i dea și vindecarea.

Doamna care stă lângă mama fetiței... Uită-te la mine, te rog. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Dacă Domnul îmi va spune ce se întâmplă cu viața ta, dacă ai lipsuri, dacă ești sau nu bolnavă, sau orice ar fi; dacă Domnul îmi va spune ce-ți dorești, vei crede? Știi că aceasta nu poate veni decât de la Domnul Isus.

Ești prea departe de mine, așa că n-ai putea să mă atingi nici chiar dacă ai vrea. Și chiar dacă ai face-o, ar fi doar în mod fizic, iar tu trebuie să atingi Duhul, și Duhul este Hristos. *„El este Marele Preot care ne poate vindeca suferințele.”* Așa spune Biblia.

Și tu suferi. Crezi că Domnul poate să-mi spună care este problema ta? Ai probleme cu spatele, hipertensiune și probleme cu inima. Ridică mâna, dacă este adevărat. Acum crezi?

Dar tu, cea care o ții de braț? Doamna de acolo, care privește înapoi... Eu îți sunt străin. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Crezi că tot ce am spus este adevărat și că v-am învățat numai Adevărul? Crezi că El îmi poate spune care este necazul tău? Crezi că îl poate descoperi, indiferent despre ce este vorba? Ești prima persoană de aici, pe care o văd cu număr de rugăciune. Crezi că Domnul îmi poate spune de ce ții acel număr de rugăciune în mână? Este pentru soțul tău. Crezi că Domnul îmi poate spune ce este în neregulă cu el? Dacă Domnul nu Se atinge de el, va muri. (Așa este). Are cancer și probleme cu plămâni. (Este adevărat). Da, da. Ridică mâna dacă este așa. Dacă crezi, va fi vindecat.

Bărbatul de alături, crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Dacă Domnul îmi va arăta care este problema ta, vei crede din toată inima? Ai o afecțiune chiar la inimă. Dacă-i așa, ridică mâna. Bine.

Doamna de lângă tine s-a cutremurat când am spus aceasta. Crezi că Domnul

poate să-mi spună ce este în inima ta, ce îți dorești sau dacă te rogi pentru altcineva? Poți crede că Domnul îmi va descoperi lucrul acesta, ca să vadă cu toții că acesta este Adevărul? El descoperă tainele inimii, așa cum a făcut Isus cu femeia de la fântână. Și tu suferi, ai probleme cu spatele. Ridică mâna dacă este adevărat.

Doamna solidă de lângă tine, care plânge și are rochie albastră și păr de culoare închisă... Uită-te la mine. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Privește înapoi! Crezi că Domnul îmi poate spune pentru ce te rogi? Crezi că El poate face aceasta? Da? Suferi de hipertensiune. Așa este, ridică mâna. Crede și vei fi vindecată.

Doamna următoare. Uită-te înapoi, soră. Crezi că sunt profetul lui Dumnezeu și slujitorul Lui? Crezi din toată inima? Crezi că El poate să-mi arate, la fel cum a făcut cu femeia de la fântână, care sunt problemele tale? Crezi? Te-ar ajuta să crezi? Problema ta este foarte serioasă. Ai acasă un fiu care are o problemă psihică. Dacă este așa, ridică mâna. Crede din toată inima și băiatul se va vindeca.

Doamna următoare. Soră, crezi cu tot sufletul? Crezi că Îl slujesc pe El și că sunt profetul Lui? Crezi că Isus este Cel care mi-a dat darul acesta?

Profeția este un dar de la Dumnezeu, hotărât înainte de facerea lumii, și dat pentru ziua de astăzi. Tu nu poți ști ce și cum, dar Dumnezeu Se identifică și Își tălmăcește Cuvântul.

Crezi că așa este tot ce ai auzit acum? Crezi că dacă aș face lucrul acesta nu ar fi de la mine, ci de la El? Tu auzi vocea mea, dar Cel care o folosește este El. Este ca în cazul microfonului, care este mut până când vorbește cineva prin el.

Femeia suferă de anemie, iar problema ei este în sânge. Ridică mâna, dacă este adevărat. Te rogi și pentru băiețelul de la capătul rândului, care este fiul tău. Dacă Domnul îmi va spune ce probleme are copilul, vei crede că El mi-a vorbit? Suferă de o boală gravă a sistemului nervos, este adevărat? Atunci pune-ți mâna peste el, crede din toată inima și se va face bine.

Vă provoc să credeți! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Texas, dacă mori în păcat, sângele tău nu va fi asupra mea! Țineți minte, sângele vostru nu va fi asupra mea. Sunteți convinși, sunteți siguri că Isus este Cel care lucrează, așa cum a făgăduit pentru zilele din urmă? Ridicați mâna toți cei care credeți cu adevărat că Isus Hristos este Acela. Amin. Domnul să vă binecuvânteze.

Văd că toți ați fost învățați la fel. Este atât de comun, încât apare peste tot unde merg: mă refer la punerea mâinilor peste bolnavi. De fapt, este tot o tradiție, însă este în ordine, pentru că Isus a sprijinit-o.

Am vrut să ajung la întâmplarea cu sutașul roman, care l-a zis: „*Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit.*” (Matei 8.8). Vedeți?

Dacă îți pune cineva mâinile peste voi, veți spune: „Slavă Domnului, și-a pus mâinile peste mine fratele cutare. Îi rog pe frații care cred să vină aici, ca să nu fie numai mâinile mele, pentru că Isus a spus: „...*își vor pune mâinile peste bolnavi...*”

Astfel, ne vom ruga cu toții pentru cei suferinzi. Aș vrea să ridice mâna toți cei care sunt suferinzi și au numere de rugăciune. Eu am promis că ne vom ruga pentru toți și avem la dispoziție o jumătate de oră ca să ne împlinim promisiunea.

Cum să facem, frate Pearry? Ai vreo sugestie? Să începem din partea aceasta încolo?

Cei care aveți numere de rugăciune, din rândul acesta exterior, mergeți lângă peretele acela. (Un frate vorbește cu fratele Branham despre rândul de rugăciune). Bine, domnule. Este în ordine. Stați pe partea aceasta.

Cei de la mijloc, stați pe culoar. Da, toți cei de aici.

Cei din partea cealaltă, rămâneți unde sunteți, iar cei de dincoace, stați la mijloc, pe partea aceasta. Tot ce trebuie să faceți este să urmați rândul, iar frații vă vor spune ce trebuie să faceți.

Este în ordine, frate Pearry? (Desigur). Aș vrea ca păstorii care cred în Hristos și sunt convinși că El îi poate vindeca pe acești oameni bolnavi, prin punerea mâinilor și ascultarea poruncilor Lui, să vină și să stea lângă mine. Orice predicator al Evangheliei, fie că este baptist, metodist, prezbiterian, luteran sau preot catolic, deci oricine ar fi, să vină aici dacă crede că Isus Hristos i-a vindecat pe bolnavi și le-a poruncit ucenicilor Săi să-și pună mâinile peste cei aflați în suferință, ca să fie vindecați.

(Cineva zice: „Spune-le tuturor să meargă în spate.”). Fratele Pearry Green repetă: „Toți cei care vor să fie purtați în rugăciune să meargă în spate.”

Deci, mergeți în spate și urmați rândul. Toți cei care sunteți în rândurile acestea, mergeți în spate și ocupați-vă locurile; mergeți după ceilalți, apoi întoarceți-vă la locurile voastre, cât se poate de ordonat.

Fraților, mă gândesc că ar fi bine dacă am merge acolo. Cred că ar fi o idee bună. Voi lăsa microfonul acesta aici. Roy, tu rămâi aici, lângă microfon, sau mai bine vino cu mine. Preferi să rămâi aici? În ordine.

Așa mai merge. Să nu plece nimeni, pentru că este chiar lucrul pentru care ne-am rugat.

Poate veți spune: „Frate Branham, de ce i-ai adus pe toți păstorii aceștia aici?” Voi veni și eu imediat lângă ei.

Și ei au dreptul să se roage pentru bolnavi, la fel de mult ca mine sau ca oricine altcineva; la fel de mult ca Oral Roberts, sau oricare altul. Pot să se roage pentru bolnavi la fel ca Petru, Iacov, Ioan, Matei, Marcu, Luca și toți ceilalți, pentru că sunt păstori, aleși ai Domnului. Eu chiar cunosc doi sau trei dintre ei, care obișnuiesc să se roage pentru bolnavi.

În timp ce stați aliniați, aș vrea să vă întreb câți dintre voi, din această adunare, sunt ferm convinși că este voia lui Dumnezeu ca oamenii să fie vindecați. (Adunarea confirmă aceasta și spune: „Amin!”). Sigur că așa este. Voia lui Dumnezeu este să fiți vindecați.

Dar cum primesc vindecarea? Dacă Isus ar fi aici în trup, ar face același lucru pe care îl face chiar acum. Credeți aceasta? (Amin). N-ar face altceva decât ceea ce a făcut deja, pentru că El este Același ieri, azi și în veci.

Câți dintre voi știu că în Ioan 5.19 scrie că „*Fiul nu poate face nimic de la Sine.*”? Câți știu aceasta? (Amin). „*El face numai ce Îl vede pe Tatăl făcând. Și tot ce face Tatăl face și Fiul.*” Aceasta credeți? (Amin). Înseamnă că Isus nu a făcut nici o minune fără să-l arate Tatăl ce să facă, printr-o viziune. Acesta este Cuvântul Lui. Dacă nu este așa, înseamnă că suntem pierduți, pentru că nu știm unde ne aflăm; dar cuvintele Lui sunt infailibile.

Priviți-L trecând pe lângă scaldătoarea de la Betesda, unde erau mulțimi mari de invalizi, orbi, șchiopi, suferinzi. Vedeți? Dar El nu S-a atins de niciunul dintre ei, deși era Domnul milei. Credeți că l-a fost milă de ei? (Amin). De acea mamă cu

bebelușul cu probleme la cap, de acel bătrân orb, care chema pe cineva să-l ducă la apă atunci când îngerul o tulbura. Înțelegeți?

Oamenii nu știu ce este mila. Ei confundă dragostea frățască cu dragostea pasională, deși sunt două lucruri total diferite, pentru că dragostea implică dorință, pe când mila este diferită.

Și totuși, El a mers la un om care avea probabil probleme de prostată sau tuberculoză, pentru că Biblia spune că era slăbănog și avea treizeci și opt de ani. Omul nu era pe moarte, dar cu toate acestea, Isus S-a dus la el și l-a întrebat: „*Vrei să te faci sănătos?*” Câți dintre voi cunosc această întâmplare?

Ce s-ar întâmpla dacă ar face la fel și astăzi în Beaumont? Ați spune: „Oh, atunci nu există vindecare divină!”

Oamenii nu înțeleg, dar Isus este Același ieri, azi și în veci și El a spus: „*Fiul face numai ce-l arată Tatăl.*”

Totuși, mulți oameni au fost sub umbra Lui și au fost vindecați prin credință. O femeie s-a atins de haina Lui și s-a făcut sănătoasă, știați aceasta? Vindecarea se bazează pe credință. Dumnezeu Se legitimează prin împlinirea făgăduinței Cuvântului Său, dar credința voastră în legitimarea Lui este cea care vă vindecă. Dacă nu credeți, poate sta aici cel mai sfânt om din lume și să se roage toată ziua pentru voi, căci nu va avea nici un rezultat până când nu credeți voi înșivă. Ar putea sta aici chiar Isus, în trup de carne, și să-și pună mâinile peste voi, fiindcă tot nu veți fi vindecați. Câți dintre voi sunt conștienți de aceasta? Biblia spune că „...și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor.” (Matei 13.58).

Înseamnă că cei care sunteți în rândul de rugăciune trebuie să credeți Cuvântul. Dați-mi voie să vin cu o mică mărturie până când vă pregătiți.

Pe aici, pe undeva, este un păstor care se numește Martin. L-am văzut cu puțin timp în urmă, pentru că este unul din sponsori.

Pe la miezul nopții am fost trezit de un bărbat tânăr, care mi-a spus cu lacrimile șiroind pe obraji, că bebelușul lui a murit. Cum se numește orașelul acela? (Cineva spune: „Missouri.”). Așa este, în Missouri, dar unde anume? („Wardell, Missouri.”). Da, Wardell, Misouri. Eu îl cunosc pe băiat și pe fratele lui, și suntem prieteni.

Deci, fratele a intrat în camera mea plângând și mi-a zis: „Frate Branham, tocmai m-a sunat soția mea și mi-a spus că bebelușul nostru a încetat să mai respire.” Apoi și-a pus mâna pe mine și a adăugat: „Frate Branham, știu că Cuvântul Domnului este cu tine.” A fost ca și cum ar fi spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.” Vedeți? El nu aducea o mărturie despre mine, ci despre Cuvântul Domnului, arătând că crede că predic Adevărul. Și a continuat: „Eu cred că Cuvântul Domnului este cu tine și că dacă Te rogi, bebelușul meu va trăi.” După zece minute, copilul respira normal și acum este bine.

Fiul meu, Billy Paul, ieșise să vorbească cu el, iar după câteva minute s-a întors strigând: „Tati, tati, uite ce am pățit!” Tot gâtul îi era umflat și roșu, având o umflătură cam atât de mare. „În timp ce vorbeam cu John, am fost mușcat de un păianjen mare și negru, care avea un punct roșu.”

„Oh, Billy, se pare că a fost o văduvă neagră. Uite ce tare ți s-a umflat gâtul.”

Am pus mâna pe locul acela și am zis: „Doamne Isuse...” iar după zece minute nu se mai vedea nici urmă de mușcătură. Nici nu te-ai fi gândit că a fost ceva acolo. Vedeți?

Zilele trecute a venit cineva la birou și a zis: „Spuneți-i fratelui Branham să spună despre copilul meu că...” A spus că el crede dacă eu spun aceasta, însă eu nu pot face nimic fără consimțământul Lui.

Cuvântul spune că „*semnele acestea îi vor însoți pe cei care cred: își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.*” Dar nu se poate ca Dumnezeu să facă toată treaba, iar voi să stați doar și să priviți. Partea voastră din lucrare este să credeți, iar dacă credeți, se va întâmpla. Dar trebuie să credeți cu adevărat, nu numai să vă prefaceți. Da, este esențial să credeți. Haideți să ne rugăm împreună.

Cât timp sunt frații aici, la microfon, voi coborî să-mi pun și eu mâinile peste voi. Sunt oamenii mei, stelele din cununa mea, la fel cum ei sunt stelele din cununa voastră, frați păstori. Vin acolo pentru că sunt copiii Domnului și îi iubesc.

Să ne rugăm.

Doamne, dacă cineva ar spune că Tu nu ești aici, ar dovedi că nu este în ordine ceva cu el. S-ar asemena cu un om care refuză să accepte lumina soarelui. Este ca

și cum cineva i-ar spune că soarele strălucește, iar el ar fugi la subsol, ar închide ușa și ar striga: „Refuz să cred așa ceva! Refuz să cred!” Doamne, aceasta ar dovedi că acel om este bolnav psihic. Ar fi la fel ca omul care și-a închis izvoarele milei și ar spune: „Nu pot crede aceasta!” deși vede Lumina Cuvântului împlinit al lui Isus Hristos. Prin aceasta, el ar dovedi că este bolnav spiritual.

Noi știm că ești aici, Tată. Credem aceasta fără îndoială, pentru că vedem urmele pașilor Tăi, vedem semnele pe care le lași în urmă, vedem Cuvântul Tău.

În grupul acesta de rugăciune sunt sute de oameni, iar alături de ei stau slujitorii lui Dumnezeu, luptătorii credinței. Doamne, fă ca atunci când acești oameni bolnavi vor ajunge la rând, să știe că nu trec numai prin mâinile unui om, ci trec pe sub crucea făgăduinței. Îngăduie să plece de aici vindecați, să se bucure că s-au făcut bine și să le spună și păstorilor lor. Fă ca în felul acesta trezirea să se răspândească în toate țările și multe suflete să se întoarcă la Tine. Doamne, ei sunt ai Tăi, de aceea, Te rog să-i ajuți și să-i vindeci, pentru că Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus Hristos. Să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

Aș vrea ca toți cei care treceți prin rândul de rugăciune, să vă imaginați că sunteți sub cruce și să credeți cu tot cugetul vostru. Să plecați de aici cu bucurie și veseli, spunând: „Mulțumesc, Doamne. Eu cred în vindecarea mea.” Dacă nu credeți că se va întâmpla, puteți merge de pe acum la locurile voastre, pentru că rugăciunea nu va avea nici un rezultat.

Vreau ca toți ce aflați în adunare să vă îndreptați spre cer, în prezența lui Hristos și să spuneți: „Doamne Isuse, lasă-ne să Te cunoaștem și vindecă-i pe bolnavii aceștia.” Puteți face aceasta? (Amin).

În timpul acesta, fratele Borders va cânta cântarea: „Crede numai.”

(Fratele Branham și păstorii merg să se roage pentru cei aflați în rândul de rugăciune, în timp ce fratele Roy Borders și restul adunării cântă: „Crede numai.” ...

...Trebuie doar să crezi. Să ne ridicăm mâinile.

Orice este posibil, trebuie doar să crezi.

Să spunem așa:

Acum cred, da, acum cred,

Totul este posibil, acum eu cred.

Acum cred, da, acum cred,

Totul este posibil, acum eu cred.

Până când vă voi revedea, vreau să părăsesc Texasul știind că sunteți plini de bucurie și scoateți strigăte de laudă către Domnul. Ridicați mâinile și slăviți-L pe Domnul. (Adunarea strigă și Îl laudă pe Domnul).

Doamne Isuse, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău și pentru tot ce ai făcut pentru noi. Îți mulțumesc pentru că le-am putut vorbi tuturor oamenilor acestora, ca să vadă și ei puterea și binecuvântarea Ta asupra lor. Binecuvântează-i, Doamne și ajută-i să înțeleagă. Fă ca Duhul Sfânt să-i vindece și să-i salveze pe toți, acum, în zilele din urmă, pentru că Ți-i dăruiesc ca parte din Mireasa Ta, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

-Amin-